

Sygn. akt II AKa 240/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Anna Zdziarska (spr.)

Sędziowie - SA - Marzanna A. Piekarska -Drażek

SO (del.) Katarzyna Capałowska

Protokolant: st. sekr. sąd. – Łukasz Jachowicz

przy udziale prokuratora Justyny Brzozowskiej i oskarżyciela posiłkowego (...) S.A.

po rozpoznaniu w dniu 11 października 2017 r.

sprawy: 1. K. W. (1), urodz. (...) w W., syna J. i H. z domu C.

oskarżonego o czyny z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.;

2. P. P. (1), urodz. (...) w S., syna B. i B. z domu P.

oskarżonego o czyny z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.(x 2);

3. J. B. (1), urodz. (...) w W., syna M. i J. z domu (...);

oskarżonego o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.;

4. B. W., urodz. (...) w W., syna H. i H. z domu D.

oskarżonego o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.;

5. D. G., urodz. (...) w W., syna W. i B. z domu K.

oskarżonego o czyn z art. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.;

6. J. P., urodz. (...) w S., syna W. i G. z domu B.;

oskarżonego o czyn z art. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.;

7. W. M., urodz. (...) w W., syna W. i A. z domu T.

oskarżonego o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.;

8. A. M. (1), urodz. (...) w miejscowości P. w R. S., córki V. i A. z domu M.

oskarżonego o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych i oskarżyciela posiłkowego (...) SA

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 26 października 2016 r., sygn. akt XVIII K 180/14

- 1. uchyla zaskarżony wyrok wobec oskarżonych K. W. (1), P. P. (1), J. P. w zakresie obowiązku naprawienia szkody oraz wobec J. B. (1), W. M. i A. M. (1) w części w jakiej nie orzeczono o obowiązku naprawienia szkody oraz na podst. art. 435 k.p.k. wobec R. Z. i sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania;**
- 2. utrzymuje w mocy w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok wobec oskarżonych J. B. (1), J. P. oraz w zaskarżonej części wobec K. W. (1), P. P. (1), B. W., D. G., W. M., A. M. (1);**
- 3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokat – K. P. (1) 1476 (tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć) złotych, w tym 23 % VAT - Kancelaria Adwokacka w W., a także 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym 23 % VAT na rzecz adw. Z. P. – Kancelaria Adwokacka w W. tytułem wynagrodzenia za obronę pełnioną z urzędu w postępowaniu odwoławczym;**
- 4. zwalnia oskarżonych od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami obciążając Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

K. W. (1) został oskarżony o to, że:

1. W okresie od dnia 28.01.1998 r. do dnia 27.05.1998 r., w W., działając w imieniu i na rzecz Fundacji (...) z siedzibą w W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z nieżyjącym obecnie dyrektorem Centrum Usługowo Produkcyjnego (...) Akademii (...) doprowadził IV Oddział (...) (obecnie (...) S.A.) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej wysokości co najmniej 1 760 370,58 zł poprzez zawarcie z pokrzywdzonym bankiem umów numer (...) o przelew wierzytelności leasingowej, wynikających z umów leasingu numer (...) obie z dnia 13.11.1997 r., zawartych pomiędzy Fundacją (...) jako leasingodawcą a Centrum Usługowo Produkcyjnym (...) Akademii (...) jako leasingobiorcą, przedmiotem których był leasing po 13 sztuk zabezpieczeń A. (...) z tytułu każdej z umów, które to umowy leasingu miały charakter fikcyjny i wprowadzenie tym samym pokrzywdzonego w błąd co do istnienia przedmiotu leasingu i zamiaru wywiązania się przez (...) z zaciągniętego zobowiązania,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

2. W dniu 22 października 1998 r., w W., działając w imieniu i na rzecz Fundacji (...) z siedzibą w W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z K. G. (1), działającym w imieniu i na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. doprowadził (...) Bank S.A. Oddział w W. (obecnie (...) S.A. z siedzibą w W.) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej wysokości co najmniej 2 009 525,89 zł poprzez zawarcie z pokrzywdzonym bankiem umowy numer (...) o wykup wierzytelności leasingowej, wynikającej z umowy numer (...) z dnia 27.08.1998 r., zawartej pomiędzy Fundacją (...) jako leasingodawcą a (...) Sp. z o.o. jako leasingobiorcą, przedmiotem której były urządzenia A. (...), która to umowa leasingu miała charakter fikcyjny i wprowadzenie tym samym pokrzywdzonego w błąd co do istnienia przedmiotu leasingu i zamiaru wywiązania się przez (...) Sp. z o.o. z zaciągniętego zobowiązania,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

3. W okresie od 15.03.1999 r. do 02.07.1999 r. w W. zrealizował czeki imienne o łącznej wartości 110 000,00 zł, wystawione na jego nazwisko przez osoby działające w imieniu i na rzecz (...) S.A. z siedzibą w W., (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. oraz (...) S.A. z siedzibą w W., które to pieniądze stanowiły korzyść związaną z doprowadzeniem IV Oddziału (...) (obecnie (...) S.A.) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w związku z zawarciem następujących umów:

a. w dniu 23.09.1998 r. umowy numer (...) o świadczenie usług faktoringowych oraz w dniu 9.11.1998 r. umowy numer (...) o przelew wierzytelności leasingowej na rzecz (...) S.A.

b. w dniu 24.06.1998 r. umowy numer (...) o przelew wierzytelności leasingowej oraz w dniu 15.02.1999 r. umowa numer (...) o świadczenie usług faktoringowych zawartych z (...) Sp. z o.o.

c. w dniu 2.09.1998 r. umowy numer (...) o przelew wierzytelności leasingowej i w dniu 23.02.1999 r. umowy numer (...) o świadczenie usług faktoringowych na rzecz (...) Sp. z o.o.

d. w dniu 29.12.1998 r. umów numer (...) o przelew wierzytelności leasingowej na rzecz (...) S.A.

działając w celu udaremnienia możliwość stwierdzenia ich przestępnego pochodzenia oraz miejsca ich umieszczenia,

tj. o czyn z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

P. P. (1) został oskarżony o to, że:

1. W dniu 21 maja 1998 r., w W., działając w imieniu i na rzecz spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z nieżyjącym obecnie A. M. (2) działającym jako dyrektor Centrum Usługowo Produkcyjnego (...) Akademii (...), doprowadził IV Oddział (...) (obecnie (...) S.A.) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2 093 236,99 zł poprzez zawarcie z pokrzywdzonym bankiem umowy numer (...) o przelew wierzytelności leasingowej, wynikającej z umowy leasingu numer (...) z dnia 5.05.1998 r., zawartej pomiędzy (...) Sp. z o.o. jako leasingodawcą a Centrum Usługowo Produkcyjnym (...) Akademii (...) jako leasingobiorcą, przedmiotem której było 30 sztuk zabezpieczeń A. (...) z licencjami (...), która to umowa leasingu miała charakter fikcyjny i wprowadzenie tym samym pokrzywdzonego w błąd co do istnienia przedmiotu leasingu i zamiaru wywiązania się przez (...) z zaciągniętego zobowiązania,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

2. W dniu 15 czerwca 1998 r., w W., działając w imieniu i na rzecz spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z A. M. (2), działającym jako dyrektor Centrum Usługowo Produkcyjnego (...) Akademii (...), doprowadził IV Oddział (...) (obecnie (...) S.A.) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1 542 549,61 zł poprzez zawarcie z pokrzywdzonym bankiem umowy numer (...) o przelew wierzytelności leasingowej, wynikającej z umowy leasingu numer (...) z dnia 28.05.1998 r., zawartej pomiędzy (...) Sp. z o.o. jako leasingodawcą a Centrum Usługowo Produkcyjnym (...) Akademii (...) jako leasingobiorcą, przedmiotem której było 20 sztuk zabezpieczeń A. (...) wersja B., która to umowa miała charakter fikcyjny i wprowadzenie tym samym pokrzywdzonego w błąd co do istnienia przedmiotu leasingu i zamiaru wywiązania się przez (...) z zaciągniętego zobowiązania,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

3. W okresie od 15.03.1999 r. do 22.03.1999 r. w W. zrealizował czeki imienne o łącznej wartości 40.000,00 zł wystawione na jego nazwisko przez osoby działające w imieniu i na rzecz (...) S.A. z siedzibą w W. oraz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., które to pieniądze stanowiły korzyść związaną z doprowadzeniem IV Oddziału (...) (obecnie (...) S.A.) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w związku z zawarciem następujących umów:

a. w dniu 23.09.1998 r. umowy numer (...) o świadczenie usług faktoringowych oraz w dniu 9.11.1998 r. umowy numer (...) o przelew wierzytelności leasingowej na rzecz (...) S.A.

b. w dniu 23.02.1999 r. umowy numer (...) z dnia 23.02.1999 r. o świadczenie usług faktoringowych na rzecz (...) Sp. z o.o.

działając w celu udaremnienia możliwość stwierdzenia ich przestępnego pochodzenia oraz miejsca ich umieszczenia,

tj. o czyn z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

J. B. (1) został oskarżony o to, że:

1. W dniu 31 maja 1999 r., w W., prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą PHU (...) w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z nieżyjącym obecnie A. M. (2) działającym jako dyrektor Centrum Usługowo Produkcyjnego (...) Akademii (...) i nieżyjącym obecnie R., P. działającym jako zarządca Centrum Usługowo Produkcyjnego (...) Akademii (...), doprowadził IV Oddział (...) (obecnie (...) S.A.) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 5 913 660,12 zł poprzez zawarcie z pokrzywdzonym bankiem umów numer (...) o świadczenie usług faktoringowych, przedmiotem których był wykup wierzytelności PHU (...), wynikających z umowy wieloletniej dostawy towarów z dnia 10.05.1999 r., zawartej pomiędzy PHU (...) jako dostawcą a Centrum Usługowo Produkcyjnym (...) Akademii (...) jako odbiorcą, przedmiotem której był sprzęt komputerowy, która to dostawa miała charakter fikcyjny i wprowadzając pokrzywdzonego w błąd co do faktycznego zaistnienia transakcji będących przedmiotem późniejszego faktoringu oraz zamiaru wywiązania się przez Wojskową Akademię (...) z zaciągniętego zobowiązania, osiągając przy tym korzyść majątkową w kwocie 68 000,00 zł poprzez realizację z rachunku w IV Oddziale (...) (obecnie (...) S.A.) czeków imiennych, wystawionych na jego nazwisko przez siebie samego, działającego jako PHU (...),

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

2. W dniu 20.10.1999 r. w W. zrealizował czek imienny o wartości 8.000,00 zł, wystawiony na jego nazwisko przez osoby działające w imieniu i K. (...) S.A. z siedzibą w W. które to pieniądze stanowiły korzyść związaną z doprowadzeniem IV Oddziału (...) (obecnie (...) S.A.) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w związku z zawarciem w dniu 27.09.1999 r. umów o świadczenie usług faktoringowych numer 207/16/F/99 i 207/17/F/99 na rzecz K. (...) S.A. z siedzibą w W. działając w celu udaremnienia możliwości stwierdzenia ich przestępnego pochodzenia oraz miejsca ich umieszczenia, ***tj. o czyn z art. 299 § 1 kk***

B. W. został oskarżony o to, że:

1. W dniu 6 sierpnia 1999 r., w W., działając w imieniu i na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., wspólnie i w porozumieniu z nieżyjącym obecnie A. M. (2) działającym jako dyrektor Centrum Usługowo Produkcyjnego (...) Akademii (...) doprowadził IV Oddział (...) (obecnie (...) S.A.) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej wysokości 2 971 548,20 zł poprzez zawarcie z pokrzywdzonym bankiem umowy numer (...) o wykup wierzytelności (...) Sp. z o.o., wynikających z umowy wieloletniej o dostawę towarów z dnia 08.02.1999 r., zawartej pomiędzy (...) Sp. z o.o. jako dostawcą towarów a Centrum Usługowo Produkcyjnym (...) Akademii (...) jako odbiorcą towarów, przedmiotem których była dostawa sprzętu komputerowego, która to umowa dostawy miała charakter fikcyjny, wprowadzając pokrzywdzony bank w błąd co do faktycznego zaistnienia transakcji objętych późniejszą umową faktoringu oraz zamiaru wywiązania się przez Centrum Usługowo Produkcyjne (...) Akademii (...) z zaciągniętego zobowiązania,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

2. W dniu 10 sierpnia 1999 r., w W., działając w imieniu i na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., wspólnie i w porozumieniu z nieżyjącym obecnie A. M. (2) działającym jako dyrektor Centrum Usługowo Produkcyjnego (...) Akademii (...) doprowadził IV Oddział (...) (obecnie (...) S.A.) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej wysokości 2 968 828,50 zł poprzez zawarcie z pokrzywdzonym bankiem umowy numer (...) o wykup wierzytelności (...) Sp. z o.o., wynikających z umowy wieloletniej o dostawę towarów z dnia 08.02.1999 r., zawartej pomiędzy (...) Sp. z o.o. jako dostawcą towarów a Centrum Usługowo Produkcyjnym (...) Akademii (...) jako odbiorcą towarów, przedmiotem których była dostawa sprzętu komputerowego, która to umowa dostawy miała charakter fikcyjny, wprowadzając pokrzywdzony bank w błąd co do faktycznego zaistnienia transakcji objętych późniejszą

umową faktoringu i zamiaru wywiązania się przez Centrum Usługowo Produkcyjne (...) Akademii (...) z zaciągniętego zobowiązania,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

osiągając przy tym korzyść majątkową z tytułu czynów opisanych w punkcie 1 i 2 w kwocie 10 500,00 zł, które to pieniądze wypłacił w okresie od 27.08.1999 r. do 7.10.1999 r., w formie czeków imiennych z rachunku (...) Sp. z o.o., prowadzonym w IV Oddziale (...) (obecnie (...) S.A.) dla obsługi wymienionych umów faktoringowych,

3. W dniu 31 sierpnia 1999 r. w W. zrealizował czek imienny o wartości 19.500,00 zł, wystawiony na jego nazwisko przez osoby działające w imieniu i na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., które to pieniądze stanowiły korzyść związaną z doprowadzeniem IV Oddziału (...) (obecnie (...) S.A.) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w związku z zawarciem w dniu 28.07.1999 r. umów o świadczenie usług faktoringowych numer (...) na rzecz (...) Sp. z o.o., działając w celu udaremnienia możliwości stwierdzenia ich przestępnego pochodzenia oraz miejsca ich umieszczenia,

tj. o czyn z art. 299 § 1 k.k.

D. G. został oskarżony o to, że:

1. W dniu 28.07.1999 r., w W., działając w imieniu i na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., wspólnie i w porozumieniu z nieżyjącym obecnie A. M. (2) działającym jako dyrektor Centrum Usługowo Produkcyjnego (...) Akademii (...) oraz nieżyjącym obecnie R. P., działającym jako zarządca (...) doprowadził IV Oddział (...) (obecnie (...) S.A.) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej wysokości 5 922 633,46 zł poprzez zawarcie z pokrzywdzonym bankiem umów numer (...) o świadczenie usług faktoringowych, przedmiotem których był wykup wierzytelności przysługujących (...) Sp. z o.o., wynikających odpowiednio z umów wieloletniej dostawy towarów z dnia 19.05.1999 r. i z dnia 20.05.1999 r. zawartych pomiędzy (...) Sp. z o.o. jako dostawcą towarów a Centrum Usługowo Produkcyjnym (...) Akademii (...) jako odbiorcą towarów, przedmiotem których była dostawa substancji o nazwie melitina 97 % w łącznej ilości 5 g, które to umowy dostawy miały charakter fikcyjny, wprowadzając pokrzywdzony bank w błąd co do faktycznego zaistnienia umów dostaw i zamiaru wywiązania się przez Centrum Usługowo Produkcyjne (...) Akademii (...) z zaciągniętego zobowiązania, osiągając przy tym korzyść finansową w kwocie 4 000,00 zł poprzez realizację w dniu 31.08.1999 r. czeku imiennego na wskazaną kwotę z rachunku (...) Sp. z o.o., prowadzonego w IV Oddziale (...) (obecnie (...) S.A.),

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

2. W dniach 28.05.1999 r. i 11.06.1999 r. w W. zrealizował 2 czeki imienne o łącznej wartości 1 900,00 zł, wystawione na jego nazwisko przez osoby działające w imieniu i na rzecz (...) Sp. z o.o. siedzibą w W. które to pieniądze stanowiły korzyść związaną z doprowadzeniem IV Oddziału (...) (obecnie (...) S.A.) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w związku z zawarciem w dniu 29.03.1999 r. umów o świadczenie usług faktoringowych numer (...) i (...) na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. działając w celu udaremnienia możliwości stwierdzenia ich przestępnego pochodzenia oraz miejsca ich umieszczenia,

tj. o czyn z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

J. P. został oskarżony o to, że:

- W dniu 26.02.1999 r., w W., działając w imieniu i na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., wspólnie i w porozumieniu z nieżyjącym obecnie A. M. (2) działającym jako dyrektor Centrum Usługowo Produkcyjnego (...) Akademii (...) doprowadził IV Oddział (...) (obecnie (...) S.A.) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej wysokości 6 221 601,74 zł poprzez zawarcie z pokrzywdzonym bankiem umów numer (...) o wykup wierzytelności (...) Sp. z o.o., wynikających z umów wieloletniej dostawy towarów z dnia 07.01.1999 r. i 20.05.1999 r., zawartej pomiędzy (...) Sp. z o.o. jako dostawcą towarów a Centrum Usługowo Produkcyjnym (...) Akademii (...) jako odbiorcą towarów, przedmiotem których była dostawa sprzętu komputerowego, które to umowy dostawy miały charakter fikcyjny i

wprowadzając pokrzywdzony bank w błąd co do faktycznego zaistnienia dostaw oraz zamiaru wywiązania się przez Centrum Usługowo Produkcyjne (...) z zaciągniętego zobowiązania, osiągając przy tym korzyść majątkową w kwocie 69 500,00 zł, które to pieniądze wypłacił w formie czeków imiennych z rachunku J.P. (...) Sp. z o.o., prowadzonym w IV Oddziale (...) (obecnie (...) S.A.) dla obsługi wymienionych umów faktoringowych,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

W. M. został oskarżony o to, że:

1. W dniu 25.06.1999 r., w W., działając w imieniu i na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., wspólnie i w porozumieniu z nieżyjącym obecnie R. P., działającym jako zarządca Centrum Usługowo Produkcyjnego (...) Akademii (...) oraz nieżyjącym obecnie A. M. (2) działającym jako dyrektor Centrum Usługowo Produkcyjnego (...) Akademii (...) doprowadził IV Oddział (...) (obecnie (...) S.A.) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej wysokości co najmniej 5 931 536,05 zł poprzez zawarcie z pokrzywdzonym bankiem umów numer (...) o świadczenie usług faktoringowych, przedmiotem których był wykup wierzytelności przysługujących (...) Sp. z o.o., wynikających z umów wieloletnich dostawy towarów z dnia 19.05.1999 r. i 20.05.1999 r., zawartych pomiędzy (...) Sp. z o.o. jako dostawcą towarów a Centrum Usługowo Produkcyjnym (...) Akademii (...) jako odbiorcą towarów, przedmiotem których była dostawa sprzętu komputerowego, które to umowy dostawy miały charakter fikcyjny i wprowadzając pokrzywdzony bank w błąd co do faktycznego zaistnienia dostaw będących przedmiotem późniejszych faktoringów oraz zamiaru wywiązania się przez Centrum Usługowo Produkcyjne (...) z zaciągniętego zobowiązania, osiągając przy tym korzyść majątkową w kwocie 19 500,00 zł, które to pieniądze wypłacił w formie czeku imiennego z rachunku (...) Sp. z o.o., prowadzonego w IV Oddziale (...) dla obsługi wymienionych umów faktoringowych,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

2. W okresie od 26.02.1999 r. do 14.05.1999 r., w W., działając w imieniu i na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., z góry powziętym zamiarem, wspólnie i w porozumieniu z nieżyjącym obecnie A. M. (2) działającym jako dyrektor Centrum Usługowo Produkcyjnego (...) Akademii (...) doprowadził IV Oddział (...) (obecnie (...) S.A.) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej wysokości co najmniej 11 927 722,56 zł poprzez zawarcie z pokrzywdzonym bankiem umów numer (...) o świadczenie usług faktoringowych, przedmiotem których był wykup wierzytelności przysługujących (...) Sp. z o.o., wynikających z umowy wieloletniej dostawy towarów z dnia 12.02.1999 r. zawartych pomiędzy (...) Sp. z o.o. jako dostawcą towarów a Centrum Usługowo Produkcyjnym (...) Akademii (...) jako odbiorcą towarów, przedmiotem których była dostawa sprzętu komputerowego, które to umowy dostawy miały charakter fikcyjny, wprowadzając pokrzywdzony bank w błąd co do faktycznego zaistnienia dostaw będących przedmiotem późniejszych faktoringów i zamiaru wywiązania się przez Centrum Usługowo Produkcyjne (...) z zaciągniętego zobowiązania, osiągając przy tym korzyść majątkową w kwocie co najmniej 159 050,00 zł, które to pieniądze wypłacił w formie czeków imiennych z rachunku (...) Sp. z o.o., prowadzonego w IV Oddziale (...) dla obsługi wymienionych umów faktoringowych,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

3. W okresie od dnia 27.09.1999 r. do dnia 2.02.2000 r., w W., działając z góry powziętym zamiarem, w imieniu i na rzecz K. (...) S.A. z siedzibą w W., wspólnie i w porozumieniu z K. G. (1) działającym jako poręczyciel oraz K. P. (2), działającym w imieniu i na rzecz P. Co z siedzibą na C. doprowadził IV Oddział (...) (obecnie (...) S.A.) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej wysokości co najmniej 5 549 839,97 zł poprzez zawarcie z pokrzywdzonym bankiem umów numer (...) o świadczenie usług faktoringowych, przedmiotem których był wykup wierzytelności przysługujących K. (...) S.A., wynikających odpowiednio z umów wieloletnich dostaw towarów z dnia 12.07.1999 r. i z dnia 14.07.1999 r., zawartych pomiędzy K. (...) S.A. jako dostawcą towarów a P. Co jako odbiorcą towarów, przedmiotem których była odpowiednio dostawa 2860 mg substancji o nazwie M. 97 % ((...)) oraz 2140 mg substancji o nazwie M. 97 % ((...)), które to umowy dostawy miały charakter fikcyjny i wprowadzając pokrzywdzony bank w błąd co do faktycznego zaistnienia dostaw będących przedmiotem późniejszych faktoringów oraz zamiaru wywiązania się przez P. Co z siedzibą na C. z zaciągniętych zobowiązań, osiągając przy tym korzyść majątkową w

kwocie co najmniej 450 450,00 zł, które to pieniądze wypłacił w formie czeków imiennych z rachunku K. (...) S.A., prowadzonego w IV Oddziale (...) dla obsługi wymienionych umów faktoringowych,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

4. W okresie od 29.01.1998 r. do 21.10.1999 r. w W., działając z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, zrealizował czeki imienne o łącznej wartości co najmniej 522 700,00 zł, wystawione na jego nazwisko przez osoby działające w imieniu i na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., (...) S.A. z siedzibą w W., (...) S.A. z siedzibą w W., (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., (...) S.A. z siedzibą w W., (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. oraz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., które to pieniądze stanowiły korzyść związaną z doprowadzeniem IV Oddziału (...) (obecnie (...) S.A.) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w związku z zawarciem następujących umów:

- w dniu 2.09.1998 r. umowy numer (...) o przelew wierzytelności leasingowej i w dniu 23.02.1999 r. umowy numer (...) o świadczenie usług faktoringowych na rzecz (...) Sp. z o.o.
- w dniu 25.05.1998 r. umów numer (...) o przelew wierzytelności leasingowej na rzecz (...) S.A.
- w dniu 29.03.1999 r. umów numer (...) o świadczenie usług faktoringowych na rzecz (...) Sp. z o.o.
- w dniu 29.03.1999 r. umów numer (...) o świadczenie usług faktoringowych na rzecz (...) Sp. z o.o.
- w dniu 28.07.1999 r. umów numer (...) o świadczenie usług faktoringowych na rzecz (...) Sp. z o.o.
- w dniu 23.09.1998 r. umowy numer (...) o świadczenie usług faktoringowych oraz w dniu 9.11.1998 r. umowy numer (...) o przelew wierzytelności leasingowej na rzecz (...) S.A.
- w dniu 29.12.1998 r. umów numer (...) oraz numer (...) o przelew wierzytelności leasingowej na rzecz (...) S.A.
- w dniu 12.05.1999 r. umów numer (...) o świadczenie usług faktoringowych na rzecz (...) Sp. z o.o.

działając w celu udaremnienia możliwości stwierdzenia ich przestępnego pochodzenia oraz miejsca ich umieszczenia,

tj. o czyn z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

A. M. (1) została oskarżona o to, że:

1. W okresie od dnia 29 grudnia 1998 r. do dnia 23 listopada 1999 r., w W., działając jako poręczyciel weksla in blanco wystawionego przez (...) S.A. z siedzibą w W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z K. G. (1), działającym w imieniu i na rzecz (...) S.A. oraz nieżyjącym obecnie A. M. (2) działającym jako Dyrektor Centrum Usługowo Produkcyjnego (...) Akademii (...), doprowadziła IV Oddział (...) (obecnie (...) S.A.) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie co najmniej 2 781 930,59 zł poprzez zawarcie przez (...) S.A. z pokrzywdzonym bankiem umowy numer (...) o przelew wierzytelności leasingowych z późniejszym aneksem z dnia 23.11.1999 r., wynikających z umowy leasingu nr (...) z dnia 9.11.1998 r., zawartej pomiędzy (...) S.A. jako leasingodawcą a Centrum Usługowo Produkcyjnym (...) Akademii (...) jako leasingobiorcą, przedmiotem której było 50 sztuk systemu zabezpieczenia i identyfikacji danych A. (...), która to umowa leasingu miała charakter fikcyjny, wprowadzając tym samym pokrzywdzonego w błąd co do istnienia przedmiotu leasingu i zamiaru wywiązania się przez (...) z zaciągniętego zobowiązania,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

2. W dniu 12 maja 1999 r. w W., działając w imieniu i na rzecz spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z nieżyjącym obecnie A. M. (2) działającym jako Dyrektor Centrum Usługowo Produkcyjnego (...) Akademii (...), doprowadziła IV Oddział (...) (obecnie (...) S.A.) do niekorzystnego

rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie co najmniej 6 294 609,68 zł poprzez zawarcie z pokrzywdzonym bankiem umów numer (...) o świadczenie usług faktoringowych, przedmiotem których był wykup wierzytelności (...) Sp. z o.o., wynikających z umowy wieloletniej na dostawy towarów, zawartej pomiędzy (...) Sp. z o.o. jako dostawcą towarów a Centrum Usługowo Produkcyjnym (...) Akademii (...) jako odbiorcą przedmiotem której było oprogramowanie komputerowe, która to umowa dostawy miała charakter fikcyjny, wprowadzając tym samym pokrzywdzonego w błąd co do istnienia umowy dostawy i zamiaru wywiązania się przez (...) z zaciągniętego zobowiązania,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

3. W dniu 23.02.1999 r., w W., działając w imieniu i na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., wspólnie i w porozumieniu z K. G. (1) działającym w imieniu i na rzecz (...) Sp. z o.o. oraz nieżyjącym obecnie A. M. (2) działającym jako dyrektor Centrum Usługowo Produkcyjnego (...) Akademii (...) doprowadziła IV Oddział (...) (obecnie (...) S.A.) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej wysokości co najmniej 7 685 927,16 zł poprzez zawarcie z pokrzywdzonym bankiem umowy numer (...) o świadczenie usług faktoringowych, przedmiotem których był wykup wierzytelności przysługujących (...) Sp. z o.o., wynikających z umowy wieloletniej dostawy towarów z dnia 12.01.1998 r., zawartej pomiędzy (...) Sp. z o.o. jako dostawcą towarów, która to umowa w imieniu (...) Sp. z o.o. podpisana została przez K. G. (1) a Centrum Usługowo Produkcyjnym (...) Akademii (...) jako odbiorca towarów, przedmiotem której była dostawa sprzętu komputerowego, która to dostawa miała charakter fikcyjny wprowadzając pokrzywdzony bank w błąd co do zaistnienia dostaw i zamiaru wywiązania się przez (...) z zaciągniętego zobowiązania,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

4. W okresie od dnia 2.09.1998 r. do dnia 20.11.1999 r., w W., działając w imieniu i na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu K. G. (1) działającym w imieniu i na rzecz (...) Sp. z o.o. oraz nieżyjącym obecnie A. M. (2) działającym jako dyrektor Centrum Usługowo Produkcyjnego (...) Akademii (...) doprowadziła IV Oddział (...) (obecnie (...) S.A.) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie co najmniej 2 497 708,26 zł poprzez zawarcie w dniu 2.09.1998 r. z pokrzywdzonym bankiem umowy numer (...) o przelew wierzytelności leasingowej z okresem jej obowiązywania do dnia 20.11.1999 r., wynikającej z umowy leasingu numer (...) z dnia 6.07.1998 r., zawartej pomiędzy (...) Sp. z o.o. jako leasingodawcą w imieniu której działał K. G. (1) a Centrum Usługowo Produkcyjnym (...) Akademii (...) jako leasingobiorcą przedmiotem której był sprzęt komputerowy, która to umowa leasingu miała charakter fikcyjny, wprowadzając pokrzywdzony bank w błąd co do zaistnienia leasingu i zamiaru wywiązania się przez (...) z zaciągniętego zobowiązania, osiągając przy tym korzyść majątkową w kwocie co najmniej 96 600,00 zł, które to pieniądze wypłaciła w okresie od 12.09.1998 r. do 26.11.1998 r., w formie czeków imiennych z rachunku (...) Sp. z o.o. prowadzonego w IV Oddziale (...) dla obsługi wymienionej umowy o przelew wierzytelności leasingowych,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

5. W okresie od 17.05.1999 r. do 4.06.1999 r. r. w W., działając w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem zrealizowała dwa czeki imienne o łącznej wartości co najmniej 24 000,00 zł, wystawione na jej nazwisko przez osoby działające w imieniu i na rzecz (...) S.A. z siedzibą w W., które to pieniądze stanowiły korzyść związaną z doprowadzeniem IV Oddziału (...) (obecnie (...) S.A.) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w związku z zawarciem przez (...) S.A. w dniu 23.08.1998 r. umowy o świadczenie usług faktoringowych numer 207/2/II/5/98 oraz w dniu 9.11.1998 r. umowy numer (...) o przelew wierzytelności leasingowych, działając w celu udaremnienia możliwość stwierdzenia ich przestępnego pochodzenia oraz miejsca ich umieszczenia,

tj. o czyn z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 26 października 2016 r. sygn. akt XVIII K 180/14:

I. oskarżonego **K. W. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu w punktach 1 i 2 czynów i za czyn 1, po ustaleniu, iż działał wspólnie i w porozumieniu z ustaloną, już obecnie nieżyjącą osobą, z mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 3 (trzy) lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 1 i 2 k.k. karę grzywny w wysokości 100 (sto) stawek po 100 (sto) złotych każda, z mocy art. 46 § 1 k.k. zasądził na rzecz (...) S.A. tytułem naprawienia szkody kwotę 960 881,38 (dziewięćset sześćdziesiąt tysięcy osiemset osiemdziesiąt jeden i 38/100) złotych,

za czyn 2 po ustaleniu, iż działał wspólnie i w porozumieniu z ustaloną, już obecnie nieżyjącą osobą, z mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 3 (trzy) lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 1 i 2 k.k. karę grzywny w wysokości 100 (sto) stawek po 100 (sto) złotych każda, z mocy art. 46 § 1 k.k. zasądził na rzecz (...) S.A. z siedzibą w W. tytułem naprawienia szkody kwotę 2 009 525,89 (dwa miliony dziewięć tysięcy pięćset dwadzieścia pięć i 89/100) złotych,

postępowanie co do czynu 3 na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umorzył,

na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzekł kary łączne: 5 (pięć) lat pozbawienia wolności oraz grzywnę 180 (sto osiemdziesiąt) stawek po 100 (sto) złotych każda;

II. oskarżonego **P. P. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów i za czyn 1 po ustaleniu, iż działał wspólnie i w porozumieniu z ustaloną, już obecnie nieżyjącą osobą, z mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 3 (trzy) lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 1 i 2 k.k. karę grzywny w wysokości 100 (sto) stawek po 150 (sto pięćdziesiąt) złotych każda, z mocy art. 46 § 1 k.k. zasądza na rzecz (...) S.A. tytułem naprawienia szkody kwotę 2 093 236,99 (dwa miliony dziewięćdziesiąt trzy tysiące dwieście trzydzieści sześć i 99/100) złotych,

za czyn 2 po ustaleniu, iż działał wspólnie i w porozumieniu z ustaloną, już obecnie nieżyjącą osobą, z mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 3 (trzy) lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 1 i 2 k.k. karę grzywny w wysokości 100 (sto) stawek po 150 (sto pięćdziesiąt) złotych każda, z mocy art. 46 § 1 k.k. zasądza na rzecz (...) S.A. tytułem naprawienia szkody kwotę 1 467 225,61 (jeden milion czterysta sześćdziesiąt siedem tysięcy dwieście dwadzieścia pięć 61/100) złotych;

postępowanie co do czynu 3 na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umorzył,

na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzekł kary łączne 5 lat (pięć) lat pozbawienia wolności oraz grzywnę 180 (sto osiemdziesiąt) stawek po 150 (sto pięćdziesiąt) złotych każda,

IV. oskarżonego **J. B. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie 1 czynu i po ustaleniu, iż działał wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi, już obecnie nieżyjącymi osobami, z mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 1 (jeden) roku pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 1 i 2 k.k. karę grzywny w wysokości 150 (sto pięćdziesiąt) stawek po 150 (sto pięćdziesiąt) złotych każda, na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa w kwocie 68 000,00 (sześćdziesiąt osiem tysięcy) złotych,

postępowanie co do czynu 3 na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umorzył,

na podstawie art. 69 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 5 (pięć) lat;

VI. oskarżonego **B. W.** w ramach zarzucanych mu w punktach 1 i 2 czynów uznał za winnego tego, że w okresie od 6 sierpnia 1999 roku do 10 sierpnia 1999 roku w W. działając w imieniu i na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. wspólnie i w porozumieniu z ustaloną, już obecnie nieżyjącą osobą, działającą jako dyrektor Centrum Usługowo Produkcyjnego (...) Akademii (...) doprowadził IV Oddział (...) (obecnie (...) S.A.) do niekorzystnego rozporządzenia

mieniem w łącznej wysokości 6 940 376,70 (sześć milionów dziewięćset czterdzieści tysięcy trzysta siedemdziesiąt sześć 70/100) złotych, osiągając przy tym korzyść majątkową w kwocie 10 500,00 (dziesięć tysięcy pięćset) złotych, które to pieniądze wypłacił w okresie od 27.08.1999 r. do 7.10.1999 r., w formie czeków imiennych z rachunku (...) Sp. z o.o., prowadzonym w IV Oddziale (...) (obecnie (...) S.A.) dla obsługi wymienionych umów faktoringowych, a w tym:

- w dniu 6 sierpnia 1999 r., poprzez zawarcie z pokrzywdzonym bankiem umowy numer (...) o wykup wierzytelności (...) Sp. z o.o., wynikających z umowy wieloletniej o dostawę towarów z dnia 08.02.1999 r., zawartej pomiędzy (...) Sp. z o.o. jako dostawcą towarów a Centrum Usługowo Produkcyjnym (...) Akademii (...) jako odbiorcą towarów, przedmiotem których była dostawa sprzętu komputerowego, która to umowa dostawy miała charakter fikcyjny, wprowadzając pokrzywdzony bank w błąd co do faktycznego zaistnienia transakcji objętych późniejszą umową faktoringu oraz zamiaru wywiązania się przez Centrum Usługowo Produkcyjne (...) Akademii (...) z zaciągniętego zobowiązania, doprowadzając bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej wysokości 2 971 548,20 (dwa miliony dziewięćset siedemdziesiąt jeden tysięcy pięćset czterdzieści osiem 20/100) złotych, tj. czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

- w dniu 10 sierpnia 1999 r., poprzez zawarcie z pokrzywdzonym bankiem umowy numer (...) o wykup wierzytelności (...) Sp. z o.o., wynikających z umowy wieloletniej o dostawę towarów z dnia 08.02.1999 r., zawartej pomiędzy (...) Sp. z o.o. jako dostawcą towarów a Centrum Usługowo Produkcyjnym (...) Akademii (...) jako odbiorcą towarów, przedmiotem których była dostawa sprzętu komputerowego, która to umowa dostawy miała charakter fikcyjny, wprowadzając pokrzywdzony bank w błąd co do faktycznego zaistnienia transakcji objętych późniejszą umową faktoringu i zamiaru wywiązania się przez Centrum Usługowo Produkcyjne (...) Akademii (...) z zaciągniętego zobowiązania doprowadzając bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej wysokości 2 968 828,50 (dwa miliony dziewięćset sześćdziesiąt osiem tysięcy osiemset dwadzieścia osiem 50/100) złotych, tj. czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

po ustaleniu iż stanowią one ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k. i za to z mocy art. 286 § k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 1 (jeden) roku pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 1 i 2 k.k. karę grzywny w wysokości 200 (dwieście) stawek po 50 (pięćdziesiąt) złotych każda, na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa w kwocie 10 500,00 (dziesięć tysięcy pięćset) złotych,

postępowanie co do czynu 3 na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umorzył,

na podstawie art. 69 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;

VII. oskarżonego **D. G.** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu w punkcie 1 i po ustaleniu, iż działał wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi, już obecnie nieżyjącymi osobami, z mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 1 (jeden) roku pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 1 i 2 k.k. karę grzywny w wysokości 130 (sto trzydzieści) stawek po 40 (czterdzieści) złotych każda, na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa w kwocie 4 000,00 (cztery tysiące) złotych,

postępowanie co do czynu 2 na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umorzył,

na podstawie art. 69 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;

VIII. oskarżonego **J. P.** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu po ustaleniu, iż działał wspólnie i w porozumieniu z ustaloną, już obecnie nieżyjącą osobą, z mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 1 (jeden) roku pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 1 i 2 k.k. karę grzywny w wysokości 180 (sto osiemdziesiąt) stawek po 50 (pięćdziesiąt) złotych każda, na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa w kwocie 69 500,00 (sześćdziesiąt dziewięć tysięcy pięćset) złotych,

z mocy art. 46 § 1 k.k. zasądził na rzecz IV Oddział (...) S.A. tytułem naprawienia szkody kwotę 2 126 931,68 (dwa miliony sto dwadzieścia sześć tysięcy dziewięćset trzydzieści jeden 68/100) złotych,

na podstawie art. 69 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;

X. oskarżonego **W. M.** w ramach zarzucanych mu w punktach 1, 2 i 3 czynów uznał za winnego tego, że w okresie od dnia 26 lutego 1999 r. do dnia 2 lutego 2000 r. w W. doprowadził IV Oddział (...) (obecnie (...) S.A.) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej wysokości co najmniej 23 409 098,58 (dwadzieścia trzy miliony czterysta dziewięć tysięcy dziewięćdziesiąt osiem 58/100) złotych, osiągając przy tym korzyść majątkową w kwocie co najmniej 629 000,00 (sześćset dwadzieścia dziewięć tysięcy) złotych, które to pieniądze wypłacił w formie czeków imiennych z rachunków, prowadzonych w IV Oddziale (...) dla obsługi wymienionych umów faktoringowych

- w okresie od 26.02.1999 r. do 14.05.1999 r., działając w imieniu i na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., z góry powziętym zamiarem, wspólnie i w porozumieniu z ustaloną, już obecnie nieżyjącą osobą, działającą jako dyrektor Centrum Usługowo Produkcyjnego (...) Akademii (...) doprowadził bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej wysokości co najmniej 11 927 722,56 (jedenaście milionów dziewięćset dwadzieścia siedem tysięcy siedemset dwadzieścia dwa 56/100) złotych poprzez zawarcie z pokrzywdzonym bankiem umów numer (...) o świadczenie usług faktoringowych, przedmiotem których był wykup wierzytelności przysługujących (...) Sp. z o.o., wynikających z umowy wieloletniej dostawy towarów z dnia 12.02.1999 r. zawartych pomiędzy (...) Sp. z o.o. jako dostawcą towarów a Centrum Usługowo Produkcyjnym (...) Akademii (...) jako odbiorcą towarów, przedmiotem których była dostawa sprzętu komputerowego, które to umowy dostawy miały charakter fikcyjny, wprowadzając pokrzywdzony bank w błąd co do faktycznego zaistnienia dostaw będących przedmiotem późniejszych faktoringów i zamiaru wywiązania się przez Centrum Usługowo Produkcyjne (...) z zaciągniętego zobowiązania, osiągając przy tym korzyść majątkową w kwocie co najmniej 159.050,00 (sto pięćdziesiąt dziewięć tysięcy pięćdziesiąt) złotych, które to pieniądze wypłacił z rachunku K. Sp. z o.o tj. czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

- w dniu 25.06.1999 r., działając w imieniu i na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., wspólnie i w porozumieniu z ustaloną, już obecnie nieżyjącą osobą, działającą jako zarządca Centrum Usługowo Produkcyjnego (...) Akademii (...) oraz drugą ustaloną, już obecnie nieżyjącą osobą, działającą jako dyrektor Centrum Usługowo Produkcyjnego (...) Akademii (...) doprowadził bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej wysokości co najmniej 5 931 536,05 (pięć milionów dziewięćset trzydzieści jeden tysięcy pięćset trzydzieści sześć 05/100) złotych poprzez zawarcie z pokrzywdzonym bankiem umów numer (...) o świadczenie usług faktoringowych, przedmiotem których był wykup wierzytelności przysługujących (...) Sp. z o.o., wynikających z umów wieloletnich dostawy towarów z dnia 19.05.1999 r. i 20.05.1999 r., zawartych pomiędzy (...) Sp. z o.o. jako dostawcą towarów a Centrum Usługowo Produkcyjnym (...) Akademii (...) jako odbiorcą towarów, przedmiotem których była dostawa sprzętu komputerowego, które to umowy dostawy miały charakter fikcyjny i wprowadzając pokrzywdzony bank w błąd co do faktycznego zaistnienia dostaw będących przedmiotem późniejszych faktoringów oraz zamiaru wywiązania się przez Centrum Usługowo Produkcyjne (...) z zaciągniętego zobowiązania, osiągając przy tym korzyść majątkową w kwocie 19 500,00 (dziewiętnaście tysięcy pięćset) złotych, które to pieniądze wypłacił z rachunku (...) Sp. z o.o. tj. czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

- w okresie od dnia 27.09.1999 r. do dnia 2.02.2000 r., działając z góry powziętym zamiarem, w imieniu i na rzecz K. (...) S.A. z siedzibą w W., wspólnie i w porozumieniu z ustaloną, już obecnie nieżyjącą osobą, działającą jako poręczyciel oraz drugą ustaloną osobą, działającą w imieniu i na rzecz P. Co z siedzibą na C. doprowadził bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej wysokości co najmniej 5 549 839,97 (pięć milionów pięćset czterdzieści dziewięć tysięcy osiemset trzydzieści dziewięć 97/100) złotych poprzez zawarcie z pokrzywdzonym bankiem umów numer (...) o świadczenie usług faktoringowych, przedmiotem których był wykup wierzytelności przysługujących K. (...) S.A., wynikających odpowiednio z umów wieloletnich dostaw towarów z dnia 12.07.1999 r. i z dnia 14.07.1999 r., zawartych pomiędzy K. (...) S.A. jako dostawcą towarów a P. Co jako odbiorcą towarów, przedmiotem których była odpowiednio dostawa 2860 mg substancji o nazwie M. 97 % ((...)) oraz 2140 mg substancji o nazwie M. 97 % ((...)), które to umowy dostawy miały charakter fikcyjny i wprowadzając pokrzywdzony bank w błąd co do faktycznego zaistnienia

dostaw będących przedmiotem późniejszych faktoringów oraz zamiaru wywiązania się przez P. Co z siedzibą na C. z zaciągniętych zobowiązań, osiągając przy tym korzyść majątkową w kwocie co najmniej 450 450,00 (czteryście pięćdziesiąt tysięcy czterysta pięćdziesiąt) złotych, które to pieniądze wypłacił z rachunku K. (...) S.A., tj. czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

po ustaleniu, iż stanowią one ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k. i za to z mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 1 (jeden) roku pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 1 i 2 k.k. karę grzywny w wysokości 500 (pięćset) stawek po 50 (pięćdziesiąt) złotych każda, na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa w kwocie 629 000,00 (sześćset dwadzieścia dziewięć tysięcy) złotych,

postępowanie co do czynu 4 na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umorzył,

na podstawie art. 69 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;

XI. oskarżoną **A. M. (1)** w ramach zarzucanych jej w punktach 1, 2, 3 i 4 czynów uznał za winną tego, że w okresie od dnia 2 września 1998 r. do 23 listopada 1999 r. w W. doprowadziła, bądź pomogła w doprowadzeniu IV Oddział (...) (obecnie (...) S.A.) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej wysokości co najmniej 19 260 179,59 (dziewiętnaście milionów dwieście sześćdziesiąt tysięcy sto siedemdziesiąt dziewięć 59/100) złotych, osiągając przy tym korzyść majątkową w kwocie co najmniej 96 600,00 (dziewięćdziesiąt sześć tysięcy sześćset) złotych, które to pieniądze wypłaciła w okresie od 12.09.1998 r. o 26.11.1998 r., w formie czeków imiennych z rachunku (...) Sp. z o.o. prowadzonego w IV Oddziale (...) dla obsługi wymienionej umowy o przelew wierzytelności leasingowych

- w okresie od dnia 2.09.1998 r. do dnia 20.11.1999 r., działając w imieniu i na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z ustaloną, już obecnie nieżyjącą osobą działającą w imieniu i na rzecz (...) Sp. z o.o. oraz drugą ustaloną, już obecnie nieżyjącą osobą, działającą jako dyrektor Centrum Usługowo Produkcyjnego (...) Akademii (...) doprowadziła bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie co najmniej 2 497 708,26 (dwa miliony czterysta dziewięćdziesiąt siedem tysięcy siedemset osiem 26/100) złotych poprzez zawarcie w dniu 2.09.1998 r. z pokrzywdzonym bankiem umowy numer (...) o przelew wierzytelności leasingowej z okresem jej obowiązywania do dnia 20.11.1999 r., wynikającej z umowy leasingu numer (...) z dnia 6.07.1998 r., zawartej pomiędzy (...) Sp. z o.o. jako leasingodawcą, w imieniu której działała ustalona obecnie nieżyjąca osoba a Centrum Usługowo Produkcyjnym (...) Akademii (...) jako leasingobiorcą, przedmiotem której był sprzęt komputerowy, która to umowa leasingu miała charakter fikcyjny, wprowadzając pokrzywdzony bank w błąd co do zaistnienia leasingu i zamiaru wywiązania się przez (...) z zaciągniętego zobowiązania, tj. czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

- w dniu 23.02.1999 r., działając w imieniu i na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., wspólnie i w porozumieniu z ustaloną, już obecnie nieżyjącą osobą działającą w imieniu i na rzecz (...) Sp. z o.o. oraz drugą ustaloną, już obecnie nieżyjącą osobą, działającą jako dyrektor Centrum Usługowo Produkcyjnego (...) Akademii (...) doprowadziła bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej wysokości co najmniej 7 685 927,16 (siedem milionów sześćset osiemdziesiąt pięć tysięcy dziewięćset dwadzieścia siedem 16/100) złotych poprzez zawarcie z pokrzywdzonym bankiem umowy numer (...) o świadczenie usług faktoringowych, przedmiotem których był wykup wierzytelności przysługujących (...) Sp. z o.o., wynikających z umowy wieloletniej dostawy towarów z dnia 12.01.1998 r., zawartej pomiędzy (...) Sp. z o.o. jako dostawcą towarów, która to umowa w imieniu (...) Sp. z o.o. podpisana została przez K. G. (1) a Centrum Usługowo Produkcyjnym (...) Akademii (...) jako odbiorcą towarów, przedmiotem której była dostawa sprzętu komputerowego, która to dostawa miała charakter fikcyjny wprowadzając pokrzywdzony bank w błąd co do zaistnienia dostaw i zamiaru wywiązania się przez (...) z zaciągniętego zobowiązania, tj. czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

- w dniu 12 maja 1999 r., działając w imieniu i na rzecz spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu ustaloną, już obecnie nieżyjącą osobą działającą jako Dyrektor Centrum Usługowo Produkcyjnego (...) Akademii (...), doprowadziła bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w

łącznej kwocie co najmniej 6 294 609,68 (sześć milionów dwieście dziewięćdziesiąt cztery tysiące sześćset dziewięć 68/100) złotych poprzez zawarcie z pokrzywdzonym bankiem umów numer (...) o świadczenie usług faktoringowych, przedmiotem których był wykup wierzytelności (...) Sp. z o.o., wynikających z umowy wieloletniej na dostawy towarów, zawartej pomiędzy

(...) Sp. z o.o. jako dostawcą towarów a Centrum Usługowo

Produkcyjnym (...) Akademii (...) jako odbiorcą, przedmiotem której było oprogramowanie komputerowe, która to umowa dostawy miała charakter fikcyjny, wprowadzając tym samym pokrzywdzonego w błąd co do istnienia umowy dostawy i zamiaru wywiązania się przez (...) z zaciągniętego zobowiązania, tj. czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

- w okresie od dnia 29 grudnia 1998 r. do dnia 23 listopada 1999 r., działając jako poręczyciel weksła in blanco wystawionego przez (...) S.A. z siedzibą w W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, pomogła ustalonej, już obecnie nie żyjącej osobie działającej w imieniu i na rzecz (...) S.A. oraz drugiej, obecnie już nie żyjącej osobie działającej jako Dyrektor Centrum Usługowo Produkcyjnego (...) Akademii (...), do doprowadzenia banku do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie co najmniej 2 781 930,59 (dwa miliony siedemset osiemdziesiąt jeden tysięcy dziewięćset trzydzieści 59/100) złotych poprzez zawarcie przez (...) S.A. z pokrzywdzonym bankiem umowy numer (...) o przelew wierzytelności leasingowych z późniejszym aneksem z dnia 23.11.1999 r., wynikających z umowy leasingu nr (...) z dnia 9.11.1998 r., zawartej pomiędzy (...) S.A. jako leasingodawcą a Centrum Usługowo Produkcyjnym (...) Akademii (...) jako leasingobiorcą, przedmiotem której było 50 sztuk systemu zabezpieczenia i identyfikacji danych A. (...), która to umowa leasingu miała charakter fikcyjny, wprowadzając tym samym pokrzywdzonego w błąd co do istnienia przedmiotu leasingu i zamiaru wywiązania się przez (...) z zaciągniętego zobowiązania, tj. czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

po ustaleniu, iż stanowią one ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k. i za to z mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. skazał ją i wymierzył jej karę 1 (jeden) roku pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 1 i 2 k.k. karę grzywny w wysokości 500 stawek po 50 złotych każda, na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa w kwocie 96 600,00 (dziewięćdziesiąt sześć tysięcy sześćset) złotych,

postępowanie co do czynu 5 na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umorzył,

na podstawie art. 69 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;

na podstawie art. 44 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa poprzez pozostawienie w miejscu przechowywania dowodów rzeczowych zarejestrowanych w wykazach dowodów rzeczowych Drz (...) - (...) i Drz (...) - (...) pod pozycjami 1 i 3 oraz przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego zarejestrowanego w wykazie dowodów rzeczowych Drz (...) - (...) pod pozycją 2;

na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. zasądził od Skarbu Państwa z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu na rzecz Kancelarii Adwokackich: adwokata Z. P. kwotę 5 580,00 (pięć tysięcy pięćset osiemdziesiąt) złotych powiększoną o stawkę podatku VAT za obronę J. P. oraz adwokat K. P. (1) kwotę 5 160,00 (pięć tysięcy sto sześćdziesiąt) złotych powiększoną o stawkę podatku VAT za obronę D. G. i 5 400,00 (pięć tysięcy czterysta) złotych powiększoną o stawkę podatku VAT za obronę W. M.;

na podstawie art. 632 k.p.k. koszty procesu w zakresie czynów umorzonych przejął na rachunek Skarbu Państwa;

na podstawie art. 626 k.p.k. obciążył oskarżonych częściowo kosztami procesu, zasądzając z tego tytułu na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych:

K. W. (1) kwotę 5 864,96 (pięć tysięcy osiemset sześćdziesiąt cztery 96/100) złotych, w tym 4 000,00 (cztery tysiące) złotych tytułem opłaty w sprawach karnych,

P. P. (1) kwotę 10 336,02 (dziesięć tysięcy trzysta trzydzieści sześć 02/100) złotych, w tym 5 800,00 (pięć tysięcy osiemset) złotych tytułem opłaty w sprawach karnych,

J. B. (1) kwotę 6 620,29 (sześć tysięcy sześćset dwadzieścia 29/100) złotych, w tym 4 680,00 (cztery tysiące sześćset osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty w sprawach karnych,

B. W. kwotę 3 740,29 (trzy tysiące siedemset czterdzieści 29/100) złotych, w tym 2 180,00 (dwa tysiące sto osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty w sprawach karnych,

D. G. kwotę 11 222,13 (jedenaście tysięcy dwieście dwadzieścia dwa 13/100) złotych, w tym 1 220,00 (jeden tysiąc dwieście dwadzieścia) złotych tytułem opłaty w sprawach karnych,

J. P. kwotę 9 499,01 (dziewięć tysięcy czterysta dziewięćdziesiąt dziewięć 01/100) złotych, w tym 1 980,00 (jeden tysiąc dziewięćset osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty w sprawach karnych,

W. M. kwotę 12 140,29 (dwanaście tysięcy sto czterdzieści 29/100) złotych, w tym 5 180,00 (pięć tysięcy sto osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty w sprawach karnych,

A. M. (1) kwotę 8 083,75 (osiem tysięcy osiemdziesiąt trzy 75/100) złotych, w tym 5 180,00 (pięć tysięcy sto osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty w sprawach karnych,

w pozostałym zakresie na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił ich od ich ponoszenia.

Apelacje wnieśli obrońcy oskarżonych oraz oskarżyciel posiłkowy.

Obrońca K. W. (1) wyrokowi zarzucił:

Na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 1 k.p.k.:

I. W zakresie zarzucanego oskarżonemu czynu opisanego w pkt 1 i 2 części wstępnej wyroku:

I.obrazę prawa materialnego, tj.:

- naruszenie art. 46 § 1 k.k. poprzez orzeczenie wobec oskarżonego obowiązku naprawienia szkody, w sytuacji gdy rzeczywista wysokość szkody nie została udowodniona;

Na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k.:

II.W zakresie zarzucanego oskarżonemu czynu opisanego w pkt 1 i 2 części wstępnej wyroku:

1.Naruszenie przepisów postępowania mającego wpływ na treść wyroku tj.:

-naruszenie art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych odnośnie istnienia systemu A., zeznań świadka P. C., który to dowód został uznany w całości za wiarygodny, a świadek ten potwierdził, że jako broker ubezpieczeniowy ubezpieczał urządzenia A. i brał udział w prezentacjach podczas gdy Sąd uznał, że urządzenia te nie istniały i zawarte umowy leasingu nr (...) obie z dnia 13 maja 1997 r., będące przedmiotem umowy nr (...) o przelew wierzytelności leasingowej z Bankiem oraz umowy leasingu nr (...) z dnia 27 sierpnia 1998 r., będące przedmiotem umowy nr (...) o wykup wierzytelności leasingowej z Bankiem miały charakter fikcyjny;

-naruszenie art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych odnośnie istnienia systemu A., zeznań świadka L. B., który to dowód został uznany w całości za wiarygodny, a świadek ten potwierdziła, że jako broker ubezpieczeniowy ubezpieczała urządzenia A. podczas gdy Sąd uznał, że urządzenia te nie istniały i zawarte umowy leasingu nr (...) obie z dnia 13 maja 1997 r., będące przedmiotem umowy nr (...) o przelew wierzytelności

leasingowej z Bankiem oraz umowy leasingu nr (...) z dnia 27 sierpnia 1998 r., będące przedmiotem umowy nr (...) o wykup wierzytelności leasingowej z Bankiem miały charakter fikcyjny;

-naruszenie art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych odnośnie istnienia systemu A., zeznań świadka J. K. (1), który to dowód został uznany w całości za wiarygodny, a świadek ten potwierdził, że brał udział w prezentacjach urzędnika A. podczas gdy Sąd uznał, że urzędnika te nie istniały i zawarte umowy leasingu nr (...) obie z dnia 13 maja 1997 r., będące przedmiotem umowy nr (...) o przelew wierzytelności leasingowej z Bankiem oraz umowy leasingu nr (...) z dnia 27 sierpnia 1998 r., będące przedmiotem umowy nr (...) o wykup wierzytelności leasingowej z Bankiem miały charakter fikcyjny; -naruszenie art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych odnośnie istnienia systemu A., zeznań świadka J. Ł., który to dowód został uznany w całości za wiarygodny, a świadek ten potwierdził, że brał udział w prezentacjach urzędnika A. podczas gdy Sąd uznał, że urzędnika te nie istniały i zawarte umowy leasingu nr (...) obie z dnia 13 maja 1997 r., będące przedmiotem umowy nr (...) o przelew wierzytelności leasingowej z Bankiem oraz umowy leasingu nr (...) z dnia 27 sierpnia 1998 r., będące przedmiotem umowy nr (...) o wykup wierzytelności leasingowej z Bankiem miały charakter fikcyjny;

-naruszenie art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych odnośnie istnienia systemu A., zeznań świadka A. Z., który to dowód został uznany w całości za wiarygodny, a świadek ten potwierdził, że brał udział w prezentacjach urzędnika A. podczas gdy Sąd uznał, że urzędnika te nie istniały i zawarte umowy leasingu nr (...) obie z dnia 13 maja 1997 r., będące przedmiotem umowy nr (...) o przelew wierzytelności leasingowej z Bankiem oraz umowy leasingu nr (...) z dnia 27 sierpnia 1998 r., będące przedmiotem umowy nr (...) o wykup wierzytelności leasingowej z Bankiem miały charakter fikcyjny; -naruszenie art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych odnośnie istnienia systemu A., zeznań świadka R. O., który to dowód został uznany w całości za wiarygodny, a świadek ten potwierdził, że brał udział w prezentacjach urzędnika A., wykonał wydruk testowy z tego urzędnika podczas gdy Sąd uznał, że urzędnika te nie istniały i zawarte umowy leasingu nr (...) obie z dnia 13 maja 1997 r., będące przedmiotem umowy nr (...) o przelew wierzytelności leasingowej z Bankiem oraz umowy leasingu nr (...) z dnia 27 sierpnia 1998 r., będące przedmiotem umowy nr (...) o wykup wierzytelności leasingowej z Bankiem miały charakter fikcyjny;

-naruszenie art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych odnośnie istnienia systemu A., zeznań świadka A. P. (1), który to dowód został uznany w całości za wiarygodny, a świadek ten potwierdził, że brał udział w prezentacjach urzędnika A., wykonał wydruk testowy z tego urzędnika podczas gdy Sąd uznał, że urzędnika te nie istniały i zawarte umowy leasingu nr (...) obie z dnia 13 maja 1997 r., będące przedmiotem umowy nr (...) o przelew wierzytelności leasingowej z Bankiem oraz umowy leasingu nr (...) z dnia 27 sierpnia 1998 r., będące przedmiotem umowy nr (...) o wykup wierzytelności leasingowej z Bankiem miały charakter fikcyjny;

-naruszenie art. 14 § 1 k.p.k., poprzez przekroczenie zakresu oskarżenia w ten sposób, że: Sąd w części i orzekającej karę oraz w uzasadnieniu wyroku podniósł zarzuty objęte aktem oskarżenia tj. przypisano oskarżonemu popełnianie przestępstw wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami i Sąd określił jego rolę jako nadrzędną co ma sugerować kierowanie zorganizowaną grupą przestępczą podczas gdy oskarżonemu zarzucano w akcie oskarżenia wyłącznie czyny stypizowane w art. 286 § 1 k.k., 294 § 1 k.k. i 299 k.k., a co w konsekwencji doprowadziło do przypisania oskarżonemu czynu nieobjętego aktem oskarżenia i skazanie za ten czyn pomimo braku formalnego oskarżenia i postawienia zarzutów, na karę bezwzględnego pozbawienia wolności;

-art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie dowodu z opinii z zakresu badania dokumentów dotyczącej oskarżonego na okoliczność tego, czy podpisy znajdujące się pod umowami określonymi w akcie oskarżenia zostały sporządzone przez oskarżonego;

-art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości, tj. ewentualnego sfalszowania podpisów pod umowami objętymi aktem oskarżenia na niekorzyść oskarżonego, w sytuacji gdy biegły nie był w stanie stwierdzić z całą pewnością, że podpisy należą do oskarżonego, a nie został przeprowadzony żaden inny dowód na tą okoliczność, a przedmiotowa kwestia została pominięta w uzasadnieniu;

- art. 193 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność ustalenia istnienia i ewentualnie wysokości szkody poniesionej przez oskarżyciela posiłkowego, w sytuacji gdy była to okoliczność mająca istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy i wymaga wiadomości specjalnych, co w konsekwencji doprowadziło do orzeczenia obowiązku naprawienia szkody w dowolnej wysokości, nie mającej uzasadnienia w zgromadzonym materiale dowodowym;

- art. 415 § 1 k.p.k. poprzez orzeczenie wobec oskarżonego obowiązku naprawienia szkody w sytuacji, gdy o roszczeniu tym już prawomocnie orzeczono w innym postępowaniu oraz przeprowadzono egzekucję z majątku oskarżonego;

- art. 6 k.p.k. poprzez ograniczenie oskarżonemu prawa do obrony i zaniechanie przez Sąd przesłuchania na rozprawie wszystkich świadków zawnioskowanych aktem oskarżenia do bezpośredniego przesłuchania oraz nagminne uchylanie pytań obrońcy, podczas gdy możliwość przesłuchania tych świadków oraz zadawanie pytań wezwanym świadkom stanowi realizację prawa do obrony;

w konsekwencji obrazy w/w przepisów, zarzucił także:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegający na bezpodstawnym przyjęciu, że oskarżony K. W. (1), w okresie od dnia 28.01.1998 r. do dnia 27.05.1998 r., w W., działając w imieniu i na rzecz Fundacji (...) z siedzibą w W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z nieżyjącym obecnie dyrektorem Centrum Usługowo Produkcyjnego (...) Akademii (...) doprowadził IV Oddział (...) (obecnie (...) S.A.) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej wysokości co najmniej 1 760 370,58 zł poprzez zawarcie z pokrzywdzonym bankiem umów numer (...) o przelew wierzytelności leasingowej, wynikających z umów leasingu numer (...) obie z dnia 13.11.1997 r., zawartych pomiędzy Fundacją (...) jako leasingodawcą a Centrum Usługowo Produkcyjnym (...) Akademii (...) jako leasingobiorcą, przedmiotem których był leasing po 13 sztuk zabezpieczeń A (...) z tytułu każdej z umów, które to umowy leasingu miały charakter fikcyjny i wprowadzenie tym samym pokrzywdzonego w błąd co do istnienia przedmiotu leasingu i zamiaru wywiązania się przez (...) z zaciągniętego zobowiązania, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego nie pozwala na przyjęcie powyższych ustaleń, co w konsekwencji doprowadziło do bezpodstawnego skazania oskarżonego za zarzucany mu czyn stypizowany w art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegający na bezpodstawnym przyjęciu, że oskarżony K. W. (1) w dniu 22 października 1998 r., w W., działając w imieniu i na rzecz Fundacji (...) z siedzibą w W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z K. G. (1), działającym w imieniu i na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. doprowadził (...) Bank S.A. Oddział w W. (obecnie (...) S.A. z siedzibą w W.) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej wysokości co najmniej 2 009 525,89 zł poprzez zawarcie z pokrzywdzonym bankiem umowy numer (...) o wykup wierzytelności leasingowej, wynikającej z umowy numer (...) z dnia 27.08.1998 r., zawartej pomiędzy Fundacją (...) jako leasingodawcą a (...) Sp. z o.o. jako leasingobiorcą, przedmiotem której były urządzenia A (...), która to umowa leasingu miała charakter fikcyjny i wprowadzenie tym samym pokrzywdzonego w błąd co do istnienia przedmiotu leasingu i zamiaru wywiązania się przez (...) Sp. z o.o. z zaciągniętego zobowiązania, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego nie pozwala na przyjęcie powyższych ustaleń, co w konsekwencji doprowadziło do bezpodstawnego skazania oskarżonego za zarzucany mu czyn stypizowany w art. tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.;

- błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na błędnym uznaniu, że oskarżony działał w zamiarze umyślnym, podczas gdy prawidłowa analiza akt sprawy prowadzi do wniosku, że oskarżony nie miał zamiaru popełnienia zarzucanego mu czynu, o czym świadczy fakt, że poręczył za zobowiązanie swoim majątkiem osobistym, który następnie został poddany egzekucji komorniczej, ponadto oskarżony w początkowym okresie wywiązywał się ze spłaty zobowiązania, a do zaprzestania spłat doszło już po zmianie zarządu, kiedy oskarżony nie miał już wpływu na decyzje podejmowane przez nowe kierownictwo.

Na podstawie art. 449a w zw. z art. 9 § 2 k.p.k. wniósł o zwrócenie przez Sąd Apelacyjny w Warszawie akt sprawy sądowi I instancji w celu uzupełnienia uzasadnienia o kwestie dotyczące ustalenia wysokości szkody oraz wyjaśnienie jakie dowody były podstawą ustalenia przez Sąd wysokości obowiązku naprawienia szkody.

Podnosząc powyższe zarzuty:

W zakresie zarzucanego oskarżonemu czynu opisanego w pkt 1 i 2 części wstępnej wyroku, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. w zw. z 437 § 1 i 2 k.p.k., wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzuczanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Z ostrożności procesowej:

na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 4 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. rażąco surowość i tym samym niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego K. W. (1) kary w postaci: łącznej kary bezwzględnego pozbawienia wolności w wymiarze pięciu lat; kary łącznej grzywny w wymiarze 180 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 100 zł; obowiązku naprawienia szkody w wysokości 2 093 236,99 zł, przy wymiarze której Sąd nie wziął pod uwagę stopnia winy, motywacji i sposobu zachowania się oskarżonego, a nadto jego właściwości i warunków osobistych, sposobu życia przed popełnieniem przestępstwa, dotychczasowej niekaralności oraz postawy w postępowaniu przygotowawczym oraz jurysdykcyjnym. Trzeba zaznaczyć, że wysokość rzekomego doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez oskarżonego W. w stosunku do innych oskarżonych jest niewielka, bowiem pozostałym współoskarżonym zarzucono doprowadzenie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwotach kilka razy większych niż oskarżonemu W.. Biorąc pod uwagę chociażby tylko tę okoliczność, orzeczona kara jawi się jako rażąco niewspółmierna. Sąd I instancji wyszedł również poza granice oskarżenia w ten sposób, że: Sąd w części orzekającej karę oraz w uzasadnieniu wyroku podniósł zarzuty nieobjęte aktem oskarżenia tj. przypisano oskarżonemu popełnianie przestępstw wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami i Sąd określił jego rolę jako nadrzędną co ma sugerować kierowanie zorganizowaną grupą przestępczą podczas gdy oskarżonemu zarzuczano w akcie oskarżenia wyłącznie czyny stypizowane w art. 286 § 1 kk, 294 § 1 kk i 299 kk, a co w konsekwencji doprowadziło do przypisania oskarżonemu czynu nieobjętego aktem oskarżenia i skazanie za ten czyn pomimo braku formalnego oskarżenia i postawienia zarzutów na karę bezwzględnego pozbawienia wolności.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd I instancji nie wziął zatem pod uwagę dyrektyw wymiaru kary zgodnie z art. 53 kk.

Podnosząc powyższe, z ostrożności procesowej, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. w zw. z 437 § 1 i 2 k.p.k., wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu kary z warunkowym zwieszeniem jej wykonania w dolnym wymiarze zagrożenia.

Obrońca P. P. (1) wyrokowi zarzucił:

I. W zakresie zarzucanego oskarżonemu czynu opisanego w pkt 1 i 2 części wstępnej wyroku:

1. obrazę prawa materialnego, tj.:

- naruszenie art. 46 § 1 k.k. poprzez orzeczenie wobec oskarżonego obowiązku naprawienia szkody, w sytuacji gdy rzeczywista wysokość szkody nie została udowodniona;

II. w zakresie zarzucanego oskarżonemu czynu opisanego w pkt 1 i 2 części wstępnej wyroku:

1. naruszenie przepisów postępowania mającego wpływ na treść wyroku tj.:

- naruszenie art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych odnośnie istnienia systemu A., zeznań świadka P. C., który to dowód został uznany w całości za wiarygodny, a świadek ten potwierdził, że jako broker ubezpieczeniowy ubezpieczał urządzenia A. i brał udział w prezentacjach podczas gdy Sąd uznał, że urządzenia

te nie istniały i zawarte umowy leasingu nr (...) z dnia 05 maja 1998 r., będące przedmiotem umowy nr (...) o przelew wierzytelności leasingowej z Bankiem oraz umowy leasingu nr (...) z dnia 28 maja 1998 r., będące przedmiotem umowy nr (...) o przelew wierzytelności leasingowej z Bankiem miały charakter fikcyjny;

- naruszenie art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych odnośnie istnienia systemu A., zeznań świadka L. B., który to dowód został uznany w całości za wiarygodny, a świadek ten potwierdziła, że jako broker ubezpieczeniowy ubezpieczała urządzenia A. podczas gdy Sąd uznał, że urządzenia te nie istniały i zawarte umowy leasingu nr (...) z dnia 05 maja 1998 r., będące przedmiotem umowy nr (...) o przelew wierzytelności leasingowej z Bankiem oraz umowy leasingu nr (...) z dnia 28 maja 1998 r., będące przedmiotem umowy nr (...) o przelew wierzytelności leasingowej z Bankiem miały charakter fikcyjny;

- naruszenie art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych odnośnie istnienia systemu A., zeznań świadka J. K. (1), który to dowód został uznany w całości za wiarygodny, a świadek ten potwierdził, że brał udział w prezentacjach urządzenia A. podczas gdy Sąd uznał, że urządzenia te nie istniały i zawarte umowy leasingu nr (...) z dnia 05 maja 1998 r., będące przedmiotem umowy nr (...) o przelew wierzytelności leasingowej z Bankiem oraz umowy leasingu nr (...) z dnia 28 maja 1998 r., będące przedmiotem umowy nr (...) o przelew wierzytelności leasingowej z Bankiem miały charakter fikcyjny;

- naruszenie art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych odnośnie istnienia systemu A., zeznań świadka J. Ł., który to dowód został uznany w całości za wiarygodny, a świadek ten potwierdził, że brał udział w prezentacjach urządzenia A. podczas gdy Sąd uznał, że urządzenia te nie istniały i zawarte umowy leasingu nr (...) z dnia 05 maja 1998 r., będące przedmiotem umowy nr (...) o przelew wierzytelności leasingowej z Bankiem oraz umowy leasingu nr (...) z dnia 28 maja 1998 r., będące przedmiotem umowy nr (...) o przelew wierzytelności leasingowej z Bankiem miały charakter fikcyjny;

- naruszenie art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych odnośnie istnienia systemu A., zeznań świadka A. Z., który to dowód został uznany w całości za wiarygodny, a świadek ten potwierdził, że brał udział w prezentacjach urządzenia A. podczas gdy Sąd uznał, że urządzenia te nie istniały i zawarte umowy leasingu nr (...) z dnia 05 maja 1998 r., będące przedmiotem umowy nr (...) o przelew wierzytelności leasingowej z Bankiem oraz umowy leasingu nr (...) z dnia 28 maja 1998 r., będące przedmiotem umowy nr (...) o przelew wierzytelności leasingowej z Bankiem miały charakter fikcyjny;

- naruszenie art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych odnośnie istnienia systemu A., zeznań świadka R. O., który to dowód został uznany w całości za wiarygodny, a świadek ten potwierdził, że brał udział w prezentacjach urządzenia A., wykonał wydruk testowy z tego urządzenia podczas gdy Sąd uznał, że urządzenia te nie istniały i zawarte umowy leasingu nr (...) z dnia 05 maja 1998 r., będące przedmiotem umowy nr (...) o przelew wierzytelności leasingowej z Bankiem oraz umowy leasingu nr (...) z dnia 28 maja 1998 r., będące przedmiotem umowy nr (...) o przelew wierzytelności leasingowej z Bankiem miały charakter fikcyjny;

- naruszenie art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych odnośnie istnienia systemu A., zeznań świadka A. P. (1), który to dowód został uznany w całości za wiarygodny, a świadek ten potwierdził, że brał udział w prezentacjach urządzenia A., wykonał wydruk testowy z tego urządzenia podczas gdy Sąd uznał, że urządzenia te nie istniały i zawarte umowy leasingu nr (...) z dnia 05 maja 1998 r., będące przedmiotem umowy nr (...) o przelew wierzytelności leasingowej z Bankiem oraz umowy leasingu nr (...) z dnia 28 maja 1998 r., będące przedmiotem umowy nr (...) o przelew wierzytelności leasingowej z Bankiem miały charakter fikcyjny;

- naruszenie art. 14 § 1 k.p.k., poprzez przekroczenie zakresu oskarżenia w ten sposób, że: Sąd w części orzekającej karę oraz w uzasadnieniu wyroku podniósł zarzuty nieobjęte aktem oskarżenia tj. przypisano oskarżonemu popełnianie przestępstw wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami i Sąd określił jego rolę jako nadrzędną co ma sugerować kierowanie zorganizowaną grupą przestępczą podczas gdy oskarżonemu zarzucano w akcie oskarżenia wyłącznie czyny stypizowane w art. 286 § 1 k.k., 294 § 1 k.k. i 299 k.k., a co w konsekwencji doprowadziło do przypisania

oskarżonemu czynu nieobjętego aktem oskarżenia i skazanie za ten czyn pomimo braku formalnego oskarżenia i postawienia zarzutów na karę bezwzględnego pozbawienia wolności;

- art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie dowodu z opinii z zakresu badania dokumentów dotyczącej oskarżonego na okoliczność tego, czy podpisy znajdujące się pod umowami określonymi w akcie oskarżenia zostały sporządzone przez oskarżonego;

- art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości, tj. ewentualnego sfalszowania podpisów pod umowami objętymi aktem oskarżenia na niekorzyść oskarżonego, w sytuacji gdy biegły nie był w stanie stwierdzić z całą pewnością, że podpisy należą do oskarżonego, a nie został przeprowadzony żaden inny dowód na tą okoliczność, a przedmiotowa kwestia została pominięta w uzasadnieniu;

- art. 193 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność ustalenia istnienia i ewentualnie wysokości szkody poniesionej przez oskarżyciela posiłkowego, w sytuacji gdy była to okoliczność mająca istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy i wymaga wiadomości specjalnych, co w konsekwencji doprowadziło do orzeczenia obowiązku naprawienia szkody w dowolnej wysokości, nie mającej uzasadnienia w zgromadzonym materiale dowodowym;

- art. 415 § 1 k.p.k. poprzez orzeczenie wobec oskarżonego obowiązku naprawienia szkody w sytuacji, gdy o roszczeniu tym już prawomocnie orzeczono w innym postępowaniu oraz przeprowadzono egzekucję z majątku oskarżonego;

- naruszenie art. 6 k.p.k. poprzez ograniczenie oskarżonemu prawa do obrony i zaniechanie przez Sąd przesłuchania na rozprawie wszystkich świadków zawnioskowanych aktem oskarżenia do bezpośredniego przesłuchania oraz nagminne uchylanie pytań obrońcy, podczas gdy możliwość przesłuchania tych świadków oraz zadawanie pytań wezwanym świadkom stanowi realizację prawa do obrony;

w konsekwencji obraży w/w przepisów, także:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegający na bezpodstawnym przyjęciu, że oskarżony P. P. (1) w dniu 21 maja 1998 r., w W., działając w imieniu i na rzecz spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z nieżyjącym obecnie A. M. (2) działającym jako dyrektor Centrum Usługowo Produkcyjnego (...) Akademii (...), doprowadził IV Oddział (...) (obecnie (...) S.A.) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2 093 236,99 zł poprzez zawarcie z pokrzywdzonym bankiem umowy numer (...) o przelew wierzytelności leasingowej, wynikającej z umowy leasingu numer (...) z dnia 5.05.1998 r., zawartej pomiędzy (...) Sp. z o.o. jako leasingodawcą a Centrum Usługowo Produkcyjnym (...) Akademii (...) jako leasingobiorcą, przedmiotem której było 30 sztuk zabezpieczeń A. (...) z licencjami single user, która to umowa leasingu miała charakter fikcyjny i wprowadził tym samym pokrzywdzonego w błąd co do istnienia przedmiotu leasingu i zamiaru wywiązania się przez (...) z zaciągniętego zobowiązania, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego nie pozwala na przyjęcie powyższych ustaleń, co w konsekwencji doprowadziło do bezpodstawnego skazania oskarżonego za zarzucany mu czyn stypizowany w art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k.;

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegający na bezpodstawnym przyjęciu, że oskarżony P. P. (1) w dniu 15 czerwca 1998 r., w W., działając w imieniu i na rzecz spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z A. M. (2), działającym jako dyrektor Centrum Usługowo Produkcyjnego (...) Akademii (...), doprowadził IV Oddział (...) (obecnie (...) SA.) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1 542 549,61 zł poprzez zawarcie z pokrzywdzonym bankiem umowy numer (...) o przelew wierzytelności leasingowej, wynikającej z umowy leasingu numer (...) z dnia 28.05.1998 r., zawartej pomiędzy (...) Sp. z o.o. jako leasingodawcą a Centrum Usługowo Produkcyjnym (...) Akademii (...) jako leasingobiorcą, przedmiotem której było 20 sztuk zabezpieczeń A. (...) wersja B., która to umowa miała charakter fikcyjny i wprowadzenie tym samym pokrzywdzonego w błąd co do istnienia przedmiotu leasingu i zamiaru wywiązania się przez (...) z zaciągniętego zobowiązania, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego nie pozwala na przyjęcie

powyższych ustaleń, co w konsekwencji doprowadziło do bezpodstawnego skazania oskarżonego za zarzucany mu czyn stypizowany w art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

- błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na błędnym uznaniu, że oskarżony działał w zamiarze umyślnym, podczas gdy prawidłowa analiza akt sprawy prowadzi do wniosku, że oskarżony nie miał zamiaru popełnienia zarzucanego mu czynu, o czym świadczy fakt, że poręczył za zobowiązanie swoim majątkiem osobistym, który następnie został poddany egzekucji komorniczej, ponadto oskarżony w początkowym okresie wywiązywał się ze spłaty zobowiązania, a do zaprzestania spłat doszło już po zmianie zarządu, kiedy oskarżony nie miał już wpływu na decyzje podejmowane przez nowe kierownictwo.

Na podstawie art. 449a w zw. z art. 9 § 2 k.p.k. wniósł o zwrócenie przez Sąd Apelacyjny w Warszawie akt sprawy sądowi I instancji w celu uzupełnienia uzasadnienia o kwestie dotyczące ustalenia wysokości szkody oraz wyjaśnienie jakie dowody były podstawą ustalenia przez Sąd wysokości obowiązku naprawienia szkody.

Podnosząc powyższe zarzuty:

W zakresie zarzucanego oskarżonemu czynu opisanego w pkt 1 i 2 części wstępnej wyroku, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. w zw. z 437 § 1 i 2 k.p.k., wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów.

Ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Z ostrożności procesowej:

na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 4 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. rażąco surowość i tym samym niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego P. P. (1) kary w postaci: łącznej kary bezwzględnego pozbawienia wolności w wymiarze pięciu lat; kary łącznej grzywny w wymiarze 180 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 150 zł; obowiązku naprawienia szkody w wysokości 1 467 225, 61 zł, przy wymiarze której Sąd nie wziął pod uwagę stopnia winy, motywacji i sposobu zachowania się oskarżonego, a nadto jego właściwości i warunków osobistych, sposobu życia przed popełnieniem przestępstwa, dotychczasowej niekaralności oraz postawy w postępowaniu przygotowawczym oraz jurysdykcyjnym. Trzeba zaznaczyć, że wysokość rzekomego doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez oskarżonego P. P. (1) w stosunku do innych oskarżonych jest niewielki, bowiem pozostałym współoskarżonym zarzucono doprowadzenie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwotach kilka razy większych niż oskarżonemu P.. Biorąc pod uwagę chociażby tylko tę okoliczność, orzeczona kara jawi się jako rażąco niewspółmierna. Sąd I instancji wyszedł również poza granice oskarżenia w ten sposób, że: Sąd w części orzekającej karę oraz w uzasadnieniu wyroku podniósł zarzuty nieobjęte aktem oskarżenia tj. przypisano oskarżonemu popełnianie przestępstw wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami i Sąd określił jego rolę jako nadrzędną co ma sugerować kierowanie zorganizowaną grupą przestępczą podczas gdy oskarżonemu zarzucano w akcie oskarżenia wyłącznie czyny stypizowane w art. 286 § 1 kk, 294 § 1 kk i 299 kk, a co w konsekwencji doprowadziło do przypisania oskarżonemu czynu nieobjętego aktem oskarżenia i skazanie za ten czyn pomimo braku formalnego oskarżenia i postawienia zarzutów na karę bezwzględnego pozbawienia wolności.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd I instancji nie wziął zatem pod uwagę dyrektyw wymiaru kary zgodnie z art. 53 kk.

Podnosząc powyższe, z ostrożności procesowej, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. w zw. z 437 § 1 i 2 k.p.k., wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania w dolnym wymiarze zagrożenia.

Obrońca oskarżonego J. B. (1) wyrokowi zarzucił:

I. na podstawie art. 438 ust. 2) i 3) k.p.k. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wydanego orzeczenia i skutkowałą błędami w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia a mianowicie:

-art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. polegającą na dokonaniu przez Sąd dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego i dokonaniu tej oceny w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, oraz na pominięciu przez Sąd niektórych okoliczności wynikających z przeprowadzonych dowodów, w szczególności poprzez:

1. sprzeczną z zasadami doświadczenia życiowego ocenę wyjaśnień oskarżonego J. B. (1), polegającą na uznaniu, że „oskarżony J. B. (1), doświadczony, co wynika z jego wyjaśnień, biznesmen, nie może skutecznie zasłaniać się swoją nieświadomością” w sytuacji gdy z prawidłowo ocenionych wyjaśnień oskarżonego wynikają wnioski przeciwne — że ze względu na młody wiek i niewielki staż w prowadzeniu własnej działalności gospodarczej, nie miał w tym zakresie dużego doświadczenia i nie posiadał wiedzy czy transakcje, w których brał udział, są legalne - co skutkowało niesłuszną odmową przyznania waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego J. B. (1),

2. pominięcie przez Sąd okoliczności towarzyszących zawarciu umów faktoringowych - które pozwalały na stwierdzenie, że oskarżony J. B. (1) miał uzasadnione podstawy aby przypuszczać, że uczestniczy w operacjach zgodnych z prawem, a w szczególności:

a) istnienia oświadczenia (...) Akademii (...), wystawionego przez J. L., z którego jednoznacznie wynikało, że (...) Akademia (...) dysponuje środkami na pokrycie swoich zobowiązań, oraz zapewnień K. G. (1) i K. P. (3) udzielanych oskarżonemu B., z których wynikało, że umowy są spłacane przez (...),

b) faktu ubezpieczenia umów faktoringowych przez (...) S.A. — których fakt udzielenia potwierdza znajdująca się w aktach sprawy dokumentacja, wyjaśnienia oskarżonych, w tym J. B. (1), oraz zeznań świadka A. N.,

c) faktu, że urządzenia techniczne, które były przedmiotem umów faktoringowych, mogły stanowić tajemnicę wojskową, na co powoływali się nie tylko J. B. (1) ale również inne osoby a w szczególności J. S. i inni pracownicy banku oraz brokerzy ubezpieczeniowi: A. N., L. B.,

d) zachowania pracowników banku, a w szczególności dyrektora J. S., który uważał (...) za pewnego kontrahenta i osobiście przekonywał oskarżonego o legalności transakcji i wypłacalności (...),

e) faktu poręczenia zaciągniętych zobowiązań weksłami in blanco przez J. B. (1) i N. B., narażającego ich na osobistą odpowiedzialność całym własnym majątkiem za zobowiązania (...),

-wyżej wskazane uchybienia przepisom postępowania w konsekwencji skutkowały błędnym ustaleniem stanu faktycznego, polegającym na ustaleniu że oskarżony J. B. (1) posiadał wiedzę o tym, że wprowadza Bank (...) w błąd, a co za tym idzie działał z zamiarem bezpośrednim popełnienia zarzucanego mu czynu, co doprowadziło do niesłusznego skazania oskarżonego, wobec czego Sąd rozstrzygnął istniejące w niniejszej sprawie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego J. B. (1) -to jest wbrew dyrektywie wynikającej z art. 5 § 2 k.p.k.

f) pominięcie przez Sąd okoliczności wynikającej z zeznań świadków J. Ł., A. K., M. G., A. Z., R. O., A. P. (1), M. W., K. Ż., J. K. (1), P. C., że wskazani świadkowie posiadali wiedzę, że sprzęt komputerowy, będący przedmiotem umów faktoringowych istniał, pomimo że Sąd przyznał tym zeznaniom walor wiarygodności i na ich podstawie ustalił stan faktyczny w niniejszej sprawie,

-co w konsekwencji doprowadziło do błędnego ustalenia, że sprzęt komputerowy, który był przedmiotem umów faktoringowych z pełną stanowczością nie istniał, dostawa towarów miała charakter fikcyjny, a oskarżony J. B. (1) posiadał na ten temat wiedzę, działając w kierunkowym zamiarze doprowadzenia pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem.

Wskazując na wyżej wymienione uchybienia na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uniewinnienie oskarżonego J. B. (1) od zarzucanego mu w pkt 1 czynu.

Obrońca B. W. wyrokowi zarzucił rażąco naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia, a w szczególności, art. 4, art. 5 §2, art. 7, art. 410 k.p.k. poprzez:

-uznanie oskarżonego za winnego działania wspólnie i w porozumieniu z A. M. (2), którego B. W. nie znał i z którym nie miał żadnego kontaktu,

-pominięcie okoliczności, że (...) Sp. z o.o. została założona przez E. K., który w imieniu spółki zawierał umowy z (...) S.A. oraz, że dwie umowy o przelew wierzytelności zawarte przez (...) Sp. z o.o. w 1998 r. z (...) S.A. zostały spłacone, a B. W. nabył udziały spółki od E. K. w dniu 15.07.1999r,

-pominięcie okoliczności przyjęcia przez (...) S.A. (...) od spółki akcyjnej (...) tytułem zabezpieczenia roszczeń Banku, w tym roszczeń do spółki (...),

Na podstawie art. 427 §2 i art. 438 pkt 2 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażąco naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia, a w szczególności, art. 424 §1 pkt 1) k.p.k. poprzez brak wskazania na podstawie jakich dowodów Sąd Okręgowy w Warszawie uznał, że B. W. miał świadomość fikcyjnego charakteru umów dostawy towarów zawartych z (...) oraz, że oskarżony osiągnął korzyść majątkową z popełnienia przestępstwa.

Na podstawie art. 427 §1 k.p.k. wniósł:

-o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie B. W. od zarzucanych mu czynów,

ewentualnie

-o uchylenie zaskarżonego wyroku i zwrócenie sprawy Sądowi I instancji celem ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonych Witolda M. i D. G. zaskarżył wyrok:

1. w stosunku do oskarżonego D. G. - w zakresie przypisanego oskarżonemu w pkt VII wyroku czynu z pkt 1 części wstępnej wyroku w całości;

2. w stosunku do oskarżonego W. M. - zakresie przypisanych oskarżonemu w pkt X wyroku czynów z pkt 1, 2 i 3 części wstępnej wyroku w całości.

II.W ramach czynu przypisanego oskarżonemu D. G., na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj.

1. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez:

a)dokonanie dowolnej, nie zaś swobodnej oceny materiału dowodowego w postaci wyjaśnień oskarżonego D. G. i uznanie za niewiarygodne twierdzeń oskarżonego, iż podpisywał on spore ilości dokumentów, nie czytając ich, podczas gdy brak jest jakichkolwiek przesłanek wskazujących na konieczność uznania tychże wyjaśnień jako niezasługujących na wiarę,

b)niedokonania oceny opinii z zakresu badań dokumentów dotyczącej D. G. z 14 lipca 2016 roku mimo wskazania, iż dokument ten stał się podstawą ustalenia stanu faktycznego w sprawie.

III.W ramach czynu przypisanego oskarżonemu D. G., na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mających wpływ na jego treść poprzez bezzasadne ustalenie, iż D. G. podpisał umowy o świadczenie usług faktoringowych nr (...) oraz (...) w sytuacji, gdy oskarżony kwestionował swoje sprawstwo w niniejszej sprawie, wskazując, iż podpisywał on dokumenty, nie czytając ich, a zatem nie można wyprowadzić wniosku, iż podpisał te dwie konkretne umowy, nadto zaś w niniejszej sprawie wydana została opinia biegłego z zakresu pisma ręcznego, w której biegły opiniował na kopiach, nie zaś na oryginałach dokumentów, która

to opinia nie pozwala na wyprowadzenie wniosku, iż oskarżony D. G. w rzeczywistości podpisał umowy wskazane w zarzucie postawionym oskarżonemu.

IV. W ramach czynów przypisanych oskarżonemu W. M. w pkt X wyroku (czyny zarzucane oskarżonemu w pkt 1, 2 i 3 części wstępnej wyroku), na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dowolną, nie zaś swobodną ocenę materiału dowodowego przejawiającą się w uznaniu, iż z faktu, że oskarżony nie był właścicielem ani choćby posiadaczem sprzętu komputerowego stanowiącego przedmiot umów faktoringu pomiędzy F. Sp. z o.o. z siedzibą w W. a Bankiem (...) S.A., a także pomiędzy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. a Bankiem (...) S.A. oraz sprzętu będącego przedmiotem umowy między K. A. S.A. z siedzibą w W., wynika, że oskarżony wiedział, że zawarte przez niego umowy w imieniu F. Sp. z o.o. z siedzibą w W., a także w imieniu K. Sp. z o.o. z siedzibą w W. oraz w imieniu K. (...) S.A. z siedzibą w W. mają charakter fikcyjny, podczas gdy niniejszy wniosek jest nieuprawniony i nie wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

V. W ramach czynów przypisanych oskarżonemu W. M. w pkt X wyroku (czyny zarzucane oskarżonemu w pkt 1, 2 i 3 części wstępnej wyroku), na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych, przejętych za podstawę orzeczenia, mających wpływ na jego treść poprzez:

1. bezzasadne uznanie, iż W. M. wiedział, że umowy faktoringu podpisane przez oskarżonego w imieniu F. Sp. z o.o. z siedzibą w W. oraz w imieniu K. Sp. z o.o. z siedzibą w W., są powiązane z umowami dostawy o charakterze fikcyjnym, podczas gdy wniosku tego nie da się wyprowadzić ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, zaś W. M. nie miał wiedzy o fakcie, by umowy, które podpisywał w imieniu F. Sp. z o.o. z siedzibą w W. oraz w imieniu K. Sp. z o.o. z siedzibą w W., były umowami fikcyjnymi;

2. bezzasadne uznanie, iż umowa faktoringu pomiędzy K. (...) S.A. z siedzibą w W. a (...) S.A. miała charakter fikcyjny, podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, iż w rzeczywistości substancja o nazwie melitina została złożona w Banku w celu zabezpieczenia roszczeń, a zatem umowa o dostawie (...) została w istocie zrealizowana, zaś substancja dostarczona zamawiającemu.

VI. W ramach czynów przypisanych oskarżonemu D. G. w pkt VII wyroku (czyn zarzucany oskarżonemu w pkt 1 części wstępnej wyroku) oraz W. M. w pkt X wyroku (czyny zarzucane oskarżonemu w pkt 1, 2 i 3 części wstępnej wyroku), na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj.

1. art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy o przeprowadzenie wyceny substancji o nazwie melitina, złożonego w Banku (...) jako zastaw i zabezpieczenie zobowiązań wobec Banku ze względu na fakt, iż wycena znajduje się już w aktach sprawy, a wniosek zmierza do przedłużenia postępowania, podczas gdy w istocie dokonanie wyceny niniejszej substancji było konieczne ze względu na ustalenie, czy i w jakim zakresie Bank poniósł szkodę poprzez zawarcie umów faktoringowych, zaś znajdująca się w aktach sprawy wycena nie stanowi opinii biegłego;

2. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. poprzez niedoprowadzenie do wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy przejawiające się w niedokonaniu badania, czy i w jakim zakresie Bank (...) poniósł rzeczywistą szkodę w związku z zawarciem umów faktoringowych, co było konieczne z punktu przypisania oskarżonym popełnienia zarzucanych im czynów i co powinno podlegać wyjaśnieniu w kontekście niewywiązania bądź nienależytego wywiązania się ze zobowiązania na gruncie przepisów prawa cywilnego i prowadzić do ewentualnego stwierdzenia, iż przedmiot niniejszej sprawy to w istocie spór o charakterze cywilnoprawnym;

3. art. 424 § 1 i 2 k.p.k. poprzez uchybienie wymogom stawianym uzasadnieniu orzeczenia, które to prowadzi do znacznego utrudnienia bądź wręcz do uniemożliwienia kontroli instancyjnej wyroku sądu I instancji, przejawiających się w braku ustalenia w stanie faktycznym sprawy, iż (...) S.A. poniósł rzeczywistą szkodę majątkową w związku z zawartymi umowami faktoringu, w tym wysokości tej szkody, wskazywaniu w treści uzasadnienia substancji o nazwie „melitina”, podczas gdy przedmiotem umów dostawy miała być substancja o innej nazwie, a nadto odniesienie się

do substancji o nazwie „melitina” jako do „sprzętu”, co nie pozwala na ustalenie, jaka substancja była przedmiotem rozważań sądu I instancji, a także stwierdzenie, czy przedmiotem tych rozważań była w ogóle substancja, czy też bliżej niesprecyzowany sprzęt, a także poprzez brak rozważań prawnych co do istnienia zamiaru bezpośredniego kierunkowego, istniejącego już w momencie zawierania umów faktoringowych, podczas gdy zamiar ten stanowi znamię przestępstwa oszustwa, oraz poprzez nieprzedstawienie przez sąd I instancji pełnego opisu procesu oceny materiału dowodowego i wnioskowania w niniejszej sprawie.

VII. Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. wniósł, aby Sąd Apelacyjny w Warszawie działając na zasadzie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. orzekł odmiennie co do istoty i oskarżonych od popełnienia zarzucanych im czynów uniewinnił.

Obrońca J. P. zarzucił mu na mocy art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za jego podstawę, a mających wpływ na treść wyroku poprzez ustalenie na podstawie nieprawidłowej oceny dowodów, że oskarżony J. P. dokonał zarzucanego mu czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 286 § 1 kk. w zw. z art. 294 § 1 kk.

Podnosząc ten zarzut, wniósł o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od dokonania przypisanego mu czynu,

ewentualnie

2) uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie.

Obrońca oskarżonej A. M. (1), wyrokowi zarzucił:

-co do czynu opisanego w pkt 1,2,3,4 naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 286 § 1 kk poprzez przypisanie oskarżonej zarzucanego czynu, mimo iż z ustaleń faktycznych zawartych w opisie czynu zabronionego nie wynika, jakoby oskarżona dopuściła się zarzucanego przestępstwa z uwagi na nieustalenie, iż doprowadzono do niekorzystnego rozporządzenia mieniem podmiotu pokrzywdzonego, jako że IV Oddział (...) oraz „bank” nie stanowią podmiotu wskazanego art. 49 kpk,

-co do czynu opisanego w pkt 1 naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 18 § 1 kk i art. 53 § 1 kk poprzez nieuwzględnienie w kwalifikacji prawnej czynu okoliczności ujętych w opisie przypisanego czynu, a przez to pominięcie tych okoliczności, przy wymiarze kary,

-błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na przyjęciu, iż oskarżona w chwili popełniania wszystkich zarzucanych jej czynów działała ze świadomością pokrzywdzenia pokrzywdzonego w sytuacji, gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, iż oskarżona w ogóle nie interesowała się działalnością gospodarczą i nie miała pojęcia o prowadzeniu działalności gospodarczej, które to uchybienie miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia,

-co do czynu opisanego w pkt 1,2,3,4 błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na pominięciu faktu, iż oskarżona nie uzyskała żadnej korzyści majątkowej w wyniku zdarzeń objętych przypisanymi czynami, które to uchybienie miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia,

-co do czynu opisanego w pkt 1,2,3,4 błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na pominięciu faktu, iż oskarżona była w pełni uzależniona psychicznie od swojego konkubenta będąc jednocześnie przekonaną, że prowadzone przez niego interesy są legalne, które to uchybienie miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia,

-co do czynu opisanego w pkt 1,2,3,4 błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na pominięciu faktu, iż w okresie, gdy oskarżona pełniła funkcję prezesa spółek wszystkie zobowiązania były regulowane, które to uchybienie miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia,

-co do czynu opisanego w pkt 1,2,3,4 błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na pominięciu faktu, iż umowy były zabezpieczone hipoteką i umową przewłaszczenia na zabezpieczenie, które to uchybienie miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia.

Mając na uwadze powyższe na zasadzie 427 § 1 k.p.k. w zw. z 437 § 1 i 2 k.p.k., i wniósł o:

-zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej od zarzucanych czynów, ewentualnie wniósł o:

-uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Pierwszej Instancji.

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wyrokowi zarzucił:

1.W pkt. IV rozstrzygnięcia, tj. co do oskarżonego J. B. (1), w zakresie rozstrzygnięcia o środka kompensacyjnym,

2.W pkt. X rozstrzygnięcia, tj. co do oskarżonego W. M., w zakresie rozstrzygnięcia o środka kompensacyjnym,

3.W pkt. XI rozstrzygnięcia, tj. co do oskarżonej A. M. (1), w zakresie rozstrzygnięcia o środka kompensacyjnym.

Wskazanemu wyrokowi na podstawie art. 427 § 2 w zw. z art. 438 pkt. 1 k.p.k. zarzucił w odniesieniu do wszystkich wskazanych części rozstrzygnięcia, obrazę prawa materialnego, dokonaną poprzez niezastosowanie przez Sąd przepisu art. 46 § 1 k.k. w sytuacji gdy, wobec złożenia przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego stosownego wniosku, orzeczenie wskazanego środka kompensacyjnego było obligatoryjne.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wniósł o zmianę skarżonego wyroku we wskazanej części, tj. w zakresie orzeczenia o obowiązku naprawienia szkody poprzez orzeczenie:

1.wobec oskarżonego J. B. (1) - obowiązku naprawienia szkody w wysokości 5.913.660,12 zł,

2.wobec oskarżonego W. M. - obowiązku naprawienia szkody w wysokości 4.000.000 zł,

3. wobec oskarżonej A. M. (1) - obowiązku naprawienia szkody w wysokości 12.980.536,80 zł.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

W zakresie winy oskarżonych, która jest kwestionowana w każdym przypadku, nie można nie zawrzeć uwag o charakterze ogólnym prowadzących jednak do wniosku, że Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej oceny materiału dowodowego i potwierdził zasadność wniesienia aktu oskarżenia. Oskarżeni realizując znamiona przypisanych im wyrokiem przestępstw wykorzystali nieszczelność, a być może także nieuczciwość pracowników zatrudnionych w systemie bankowym. Jak wykazała kontrola wewnętrzna IV Oddziału (...) nie weryfikowano istnienia przedmiotów leasingu, lub dostaw, odstępowano od obowiązku zablokowania na wydzielonym koncie 3% wartości wykupowanej wierzytelności w celu stworzenia funduszu gwarancyjnego, nie uwzględniano powiązań kapitałowo – osobowych pomiędzy spółkami współpracującymi z (...) i inne potwierdzone przez inspektora NIK-u. Należy też podkreślić fakt, że do każdej z umów factoringowych lub leasingowych składano do (...) zbliżone do siebie dokumenty, nierzadko z tej samej daty, z tą samą szatą graficzną.

Spostrzeżenie zawarte w protokole pokontrolnym NIK sporządzonym przez A. O. znajdują potwierdzenie w relacjach R. P. (k. 12337 – 12353), który podał, że na ul. (...) znajdowały się druki poleceń przelewów środków finansowych, opatrzone podpisami osób działających w imieniu spółek. W sejfie były też pieczęcie.

Istotne jest to, że żaden z pracowników banku nie widział przedmiotu leasingu, gdyż z (...) uzyskiwano informację, że transakcje objęte są tajemnicą wojskową, lub państwową. Dla potrzeb przestępstwa (...) otworzyło odrębne konto, choć tylko (...) posiadała samodzielność księgową. Poprzez to konto przepływały pieniądze bez uzasadnienia faktycznego i ekonomicznego.

Pomiędzy (...), a firmami, które zawierały z (...) IV Oddziałem umowy o przelew wierzytelności leasingowych i świadczenie usług faktoringowych istniało powiązanie osobowe i finansowe.

W latach 1992 – 1995 P. P. (1) był zatrudniony w (...) Akademii (...). Wspólnie z K. W. (1) założył Fundację (...). Członkiem Rady Fundacji stał się M. W. ówczesny przełożony oskarżonego. Następnie M. W. założył (...) Sp. z o.o., którą sprzedał oskarżonemu W. Z. (1), który z kolei zawarł w imieniu reprezentowanej spółki z P. (kredyt (...) S.A.) dwie umowy o świadczenie usług faktoringowych (zeznanie A. A. (2), informacje z akt osobowych P. P. (1)).

W ramach IV Oddziału (...) współpracę kredytową prowadzono z następującymi podmiotami: (...) S.A., (...) S.A., (...) Sp. z o.o., reprezentowanymi przez K. G. (2). W dalszej kolejności współpracę rozpoczęto z Fundacją (...) Sp. z o.o. – reprezentowanymi przez P. P. (1) i K. W. (1), a także P., (...) Sp. z o.o., (...) Sp. z o.o., (...) Sp. z o.o. PHU (...), (...) Sp. z o.o., (...) S. z o.o. (...) Sp. z o.o., (...) S. z o.o., (...) Sp. z o.o., (...) Sp. z o.o., (...) Sp. z o.o., (...) Sp. z o.o., (...) S.A., K. (...) S.A., (...) Ltd z siedzibą na C., Centrum Usługowo – Produkcyjne (...). Środki finansowe przelane na rzecz poszczególnych spółek przez IV (...) były następnie przelewane pomiędzy spółkami, pod pozorem płatności za faktury, jak również przekazywane na rzecz (...), (...) S.A. Głównymi beneficjentami wpłat była (...) S.A., (...) Sp. z o.o., (...), (...) S.A., (...) Sp. z o.o., (...)

Sp. z o.o.

Logika i doświadczenia życiowe wskazują na to, że brak było jakiegokolwiek uzasadnienia gospodarczego dla przelewów dokonywanych na rzecz (...), który według załączonej dokumentacji w większości występował jako odbiorca towarów i dłużnik banku oraz na rzecz (...) S.A., która nigdy nie podjęła działalności gospodarczej.

Wszystkie podmioty gospodarcze zawierające umowy wykupu wierzytelności leasingowych i faktoringowych, w których jako dłużnik występowało (...) wykazywały powiązanie osobowe, posiadały te same adresy jak np. spółka (...) reprezentowana przez A. M. (1) i spółka (...) S.A. reprezentowana przez S. V. (k. 8178). Część spółek została zawiązana przez pośrednika (...), bądź bezpośrednio przez P. L., J. B. (2) prowadzących tę spółkę. P. L. był założycielem także spółek (...), B., A. Osoby te były także członkami zarządu P., F., G., A.. Większość spółek zawierających umowy z bankiem wskazywało na tych samych dostawców. Osoby zarządzające podmiotami gospodarczymi współpracującymi z (...) bywały często w budynku przy ulicy (...). Przygotowano też lokale przy ul. (...) tylko dla potrzeb ewentualnej kontroli, z tym że nie była tam prowadzona żadna działalność (vide zeznania T. S. k. 25634 – 25643). Spłaty (...) dokonywały inne podmioty – Centrum (...) - nie będące stroną w relacjach z bankiem, w przypadku umowy zawartej z bankiem przez firmę (...) płatnikiem była firma (...), a w przypadku umowy zawartej z (...) płatnikiem była firma (...). W. D. (k. 4371 – 4400) – doradca podatkowy ponadto zeznał, że pod czynnością pozorną (...) udzielała pożyczek. Najpierw wyludzano małe kwoty pieniędzy z banku, a kwotami nowych zobowiązań z tytułu umów leasingowych i faktoringowych spłacano stare umowy. To bank był pokrzywdzony, do Akademii wracały te środki, choć nie wszystkie. CUP uwiarygadniał całość operacji i po to było potrzebne „lipne” konto. Wskazał też na to, że CUP sprzedał jad pszczeni zanim go kupił. Świadcowi „obiło się o uszy” coś na temat A.. W momencie kiedy ten system powstał, to w Polsce nie były dostępne skanery o rozdzielności takiej, żeby mogły ten wzór przeczytać. Zdaniem świadka te towary nie istniały.

W powyższą opinię wpisuje się zeznanie B. Ł. (k. 4323 – 4340), który miał przświadczenie, że spółki (...), G. to jedna firma wywodząca się ze spółki (...), ponieważ kontaktowały się ze sobą te same osoby.

Kompatybilne z powyższym jest to, że pracownice sekretariatu zatrudnione w biurach przy ul. (...) – K. Ż., A. P. (2), A. S., zgodnie z poleceniem K. G. (1), R. Z., R. P., A. M. (2), E. K. oraz A. M. (1) i P. B. wielokrotnie wypełniały polecenia przelewów w imieniu innej spółki będąc zatrudnionymi w innej (vide zeznania K. Ż.). Podobnie A. S. (k. 19650 – 19653).

W zakresie apelacji obrońców K. W. (2) i P. P. (1) Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Za zasadny należało uznać wyłącznie zarzut obrazę art. 46 § 1 k.k. do czego Sąd odniesie się w dalszej kolejności.

Nie można zgodzić się z faktem, że Sąd Okręgowy naruszył art. 410 k.p.k. w ten sposób, że nie uwzględnił zeznań świadków: P. C., J. K. (1), L. B., J. Ł., R. O., A. P. (1) w zakresie istnienia systemu A.. Co prawda Sąd I instancji nie wyłuszczył powodów, dla których uznając za wiarygodne zeznania tych świadków, stwierdził, że brak było przedmiotu leasingu w postaci programu komputerowego A., to jednak te przesłanki można wyinterpretować ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Uczestniczenie w pokazie takiego oprogramowania nie oznacza, że zostało ono wprowadzone do produkcji. W tym miejscu należy odwołać się do zeznań J. K. (2) – profesora Katedry (...) Intelktualnych (...) w M.. Wzór takiego systemu świadek nieodpłatnie przekazał K. G. (1) w zamian za przyszłe dywidendy, których jednak nie otrzymał. W jego obecności był on prezentowany O. Narodowej, Policji i Służbom Celnym. Świadek po rozmowie z K. G. (1) wywnioskował, że system mógł być w Polsce sprzedawany, choć w jego przekonaniu produkcja Systemu A. bez jego udziału nie była możliwa.

W przekonaniu Sądu odwoławczego skarżący nie powinien nadawać nadmiernej rangi relacjom J. Ł. z uwagi na jego rolę w popełnionych przestępstwach, lecz nie tylko z tego powodu.

J. Ł. był źródłem informacji dla A. A. (2) i uwiarygadniał operacje finansowe, jednakże przekazując mu dyskietkę z oprogramowaniem (...) okazało się, że komputer nie potrafił jej odczytać. Mimo obietnic oprogramowanie nigdy świadkowi nie zostało dostarczone.

W procesie wnioskowania nie można pominąć również tego, że zabezpieczono jedną wyłącznie dyskietkę opisaną jako A. (...). Biegły z zakresu informatyki stwierdził, że na zabezpieczonym nośniku znajduje się jeden program instalacyjny, który wprowadza technologię ochrony i testowania autentyczności dokumentów wielkości A4. Specjalnie kodowany znak powoduje unikalność i gwarantuje niemożliwość zatuszowania go inną metodą. Przy czym autentyczność danego dokumentu może być stwierdzona jedynie przez dedykowany dla tego programu sprzęt komputerowy z oprogramowaniem i odpowiednim kluczem rejestrowanym w systemie. Biegły nie był w stanie określić czy program istnieje na rynku (k. 25302 – 25306).

W tym kontekście bez znaczenia są twierdzenia R. P., że w składzie celnym w miejscowości R. widział 10 sztuk urządzeń A., skoro przedmiot ten nie mógł być leasingowany na wielomilionowe kwoty, którą to wierzytelność wykupił bank. Wątpliwość budzi też fakt kupna i odsprzedaży pomiędzy tymi samymi spółkami oraz to, że A. nie był przechowywany i nie był widziany w (...) (B. K. i H. R.).

Ustalenie przez Sąd I instancji, że oskarżeni pełnili wiodącą rolę leży w zakresie kompetencji i nie przekracza zakresu oskarżenia, stąd zarzut obrazy art. 14 § 1 k.p.k. uznać należy za niezasadny.

Obrońca obydwu oskarżonych zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu obrazę art. 5 § 2 k.p.k. polegającą na rozstrzygnięciu niedających się usunąć wątpliwości tj. ewentualnego sfałszowania podpisów pod umowami objętymi aktem oskarżenia na niekorzyść oskarżonych. Tak jak twierdzi obrońca kwestia ta została pominięta przez Sąd Okręgowy z czego nie można wywodzić zarzutu, bowiem oskarżeni W. i P. nie składali żadnych wyjaśnień, a tylko ich treść mogłaby wprowadzać wątpliwości co do autentyczności podpisów pod umowami. Niezależnie od powyższego takie opinie zostały sporządzone na etapie postępowania przygotowawczego w odniesieniu do K. W. (1) – k. 25658 – 35675 t. 141. W przypadku dwóch umów leasingowych urządzeń A. (...) nr 096/11/92 i nr 097/11/97 podpisy były autentycznymi, złożonymi przez K. W. (1). Autentyczne były również podpisy pod aneksami nr (...) oraz na protokołach zdawczo – odbiorczych. Co do dwóch umów o przelew wierzytelności leasingowej numer (...) i (...) biegły stwierdził, że złożone na nich podpisy najprawdopodobniej pochodzą od K. W.. Brak pewności wynikał z tego, że badano kserokopie, a nie oryginały dokumentów.

Podobnie rzecz się ma w stosunku do P. P. (1). Z opinii biegłego z zakresu pisma ręcznego wynika, że podpisy o treści P. P. (1) nakreślone pod umowami leasingowymi numer (...) są jego autentycznymi podpisami, jak też podpisy złożone pod protokołami zdawczo – odbiorczymi. Z uwagi na to, że do badań przedłożono kopie umów o przelew wierzytelności

leasingowej numer (...) i numer (...) biegły orzekł, że podpisy tam naniesione najprawdopodobniej są autentycznymi podpisami P. P. (1).

Prawdopodobieństwa nie udało się przerodzić w pewności na etapie postępowania sądowego, gdyż w dalszym ciągu biegły opiniował na podstawie kserokopii.

Nie ucierpiało też prawo do obrony oskarżonych wskutek oddalenia wniosku dowodowego najpierw obrońcy K. G. (1), a następnie oskarżonego P. (k. 28776) o przesłuchanie wszystkich świadków zawnioskowanych aktem oskarżenia. Już na pierwszym terminie rozprawy k. 26930, Sąd uprzedził o takiej możliwości, strony swą aktywność zaczęły przejawiać na późniejszym etapie postępowania sądowego, dążąc do jego przedłużenia. Nie można jednak nie zauważyć, że zeznania świadków zostały wprowadzone do procesu, poprzez ujawnienie.

Bezpodstawne jest również podnoszenie na etapie rozpoznawania apelacji, zbyt krótkiego okresu do zapoznania się z aktami. Oskarżeni w postępowaniu przygotowawczym nie wykazywali zainteresowania. Prawidłowo powiadomieni o terminie, zaznajomienia, nie stawili się (k. 25813).

Apelacja obrońcy J. B. (1) nie zasługiwała na uwzględnienie.

Nie można zakwestionować prawdziwości podniesionego w środku odwoławczym faktu takiego jak istnienie oświadczenia (...) Akademii (...) podpisanego przez J. Ł. o posiadaniu środków na pokrycie zobowiązań, bowiem było to stałą praktyką (...). Nie można też wykluczyć, że J. B. (1) był zapewniany przez inne osoby o dobrej kondycji finansowej (...) i spłacaniu zobowiązań wynikających z dotychczasowych umów, bowiem początkowo były one regulowane pieniędzmi uzyskiwanymi na skutek zawierania kolejnych umów faktoringowych i przejmowania wierzytelności przez bank. Bezspornym jest również, to, że (...) przez J. S. – dyrektora banku (...) i pracowników był traktowany jako dobry i pewny kontrahent i był obsługiwany priorytetowo. Rację ma również skarżący w tym, że sprzęt komputerowy został ubezpieczony, z tym że jak słusznie zauważa (...) komputerów nie oglądał. Oczywiście jest również to, że (...) posiadała sprzęt komputerowy o czym świadczą zeznania dostawcy W. Z. (2), ale nie te które stanowiły przedmiot umowy pomiędzy PHU (...) reprezentowanym przez oskarżonego, a (...).

O braku świadomości oskarżonego co do przekonania o przestępczym charakterze przedsięwzięcia nie przekonuje eksponowany w apelacji fakt, że J. B. (1) i jego żona wystawili weksle własne in blanco. Zdaniem Sądu odwoławczego oskarżony mógł nie przewidywać, że przestępstwo zostanie ujawnione.

Nie wdając się w polemikę czy 5 lat prowadzenia działalności gospodarczej świadczy o dużym, czy małym doświadczeniu zawodowym, to słuszność należy przyznać Sądowi Okręgowemu, że skoro oskarżony nie posiadał komputerów, to zawierając umowę faktoringową wprowadzał pracowników banku w błąd odnośnie tego faktu. Umowa tak zawarta była fikcyjna.

Na zamiar oskarżonego wskazują jego wyjaśnienia w których podał, że dowiedział się, iż (...) poszukuje zaufanych spółek, bo bank ma limity finansowania przedmiotowych transakcji i umowy muszą być zawierane przez różne podmioty gospodarcze. Otrzymał fakturę do podpisania. Został poinformowany, że przedmiotem umowy miała być dostawa komputerów, wiedział, że obrót towarem odbędzie się poza nim. Oskarżony otrzymał wynagrodzenie w kwocie 10 tys. zł.

Nie można zgodzić się z obrońcą, że oskarżony jako pośrednik nie ponosi odpowiedzialności. Bank, gdyby wiedział, że J. B. (1) zawarł fikcyjną umowę faktoringową nie wypłaciłby żadnych pieniędzy. Kwestia przejęcia melityny może mieć wpływ na wysokość obowiązku naprawienia szkody, ale nie na zamiar z jakim działał oskarżony. Na znaczącą rolę oskarżonego wskazywała R. Z..

Obrońca oskarżonego zaskarżył wyrok w całości, lecz w zakresie w jakim umorzono postępowanie nie przedstawił żadnej augmentacji, co zwalnia Sąd II instancji od konieczności ustosunkowania się do apelacji.

Apelacja obrońcy B. W. nie zasługiwała na uwzględnienie.

Środek odwoławczy wniesiony w imieniu oskarżonego B. W. jest równie lakoniczny, jak uzasadnienie Sądu I instancji (str. 10, 90 i 161- kilka zdań o charakterze ogólnikowym). Sąd Okręgowy ponownie przeniósł na Sąd odwoławczy konieczność uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia, co nie jest niemożliwe, ale nie najlepiej świadczy o umiejętnościach warsztatowych Sądu Okręgowego.

Zasadnie skarżący w apelacji podniósł, że spółka (...) została założona przez E. K. i on zawarł wieloletnie umowy o dostawę towarów, jednakże nie można pomijać faktu, że umowy, których przedmiotem transakcji była sprzedaż na rzecz (...) komputerów do wytworzenia wielokomputerowego systemu generowania efektów 3D w czasie rzeczywistym w rozdzielczości D1 została opisana przez Badana W.. O przestępczym powiązaniu oskarżonego wskazują przepływy finansowe na rzecz (...), (...), (...) S.A., K., dwa inne rachunki. Jeśli (...) miałyby być beneficjentem dostarczonego systemu, to nie było powodu, by C. wpłacała na jej rzecz jakiegokolwiek pieniądze. Transakcja miała zatem charakter fikcyjny.

Apelacja obrońcy W. M. i D. G. nie zasługiwała na uwzględnienie.

Środek odwoławczy wniesiony przez obrońcę D. G. jest stricte polemiczny i nie wskazuje jakich błędów w logicznym rozumowaniu dopuścił się Sąd I instancji. Przeciwnie niż obrońca, Sąd odwoławczy uważa, że istnieją dowody winy D. G.. Oskarżony wprawdzie nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, jednakże uzewnętrznione objawy zachowania temu przeczą. D. G. stał się współwłaścicielem spółki (...) na skutek namowy klienta taksówki, nie płacąc za udziały. Już to poddaje w wątpliwość legalność prowadzonej działalności, co potęguje fakt, że żaden racjonalny przedsiębiorca nie podpisywałby dokumentów bez czytania. W sytuacji, gdy oskarżony przyznał się do pospisywania umów rozważanie obrońcy na temat poprawności sporządzenia opinii przez biegłego z zakresu pisma ręcznego na podstawie kopii dokumentów, a nie oryginałów, traci na znaczeniu. Dodać należy, że jak wynika z zeznań S. P. spółka nie prowadziła działalności.

Nietrafny jest także pogląd obrońcy, iż Sąd I instancji dokonał błędnych ustaleń faktycznych w odniesieniu do W. M.. Istotnie sam fakt posiadania, bądź nie przez prezesa spółki rzeczy stanowiących przedmiot umów, których stroną jest spółka, nie ma znaczenia dla oceny fikcyjności, bądź nie, tychże umów i w tym zakresie należy przyznać rację obrońcy. Nie można jednak za fikcyjną nie uznać umowy, której przedmiotem w postaci oprogramowania komputerowego i komputerów do wytworzenia wielokomputerowego systemu generowania efektów 3D w czasie rzeczywistym w rozdzielczości D1 spółka nie posiadała. W. M. był prezesem Zarządu F. i K., uprawnionym do podejmowania decyzji, zawierania umów i odczucia przywołanych w apelacji świadków co do roli oskarżonego nie mają znaczenia.

O działaniu W. M. w pewnym schemacie świadczą przepływy na koncie spółek na rzecz innych podmiotów bez uzasadnienia ekonomicznego. Z kolei o fikcyjnym obrocie melityną wskazuje fakt, że należała ona do spółki (...), została wniesiona aportem.

Apelacja obrońcy J. P. zarzucająca zaskarżonemu wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych nie zasługiwała na uwzględnienie.

W przypadku błędu w ustaleniach faktycznych skarżący winien wykazać jaka była jego pierwotna przyczyna, lecz tego nie uczynił. Obrońca stwierdził jedynie, że Sąd I instancji winien dać wiarę oskarżonemu, który konsekwentnie nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, a jedynie do zawarcia dwóch umów.

W odniesieniu do tej kwestii, zauważyć należy, że w realiach tej sprawy postawa procesowa J. P. nie należała do wyjątkowych. Brak podstaw do negacji faktu, że oskarżony w przeszłości realizował z (...) zgodną z prawem współpracę, ale tym razem taką nie była. Obrońca pominął treść zeznań księgowej B. G., która podała, że (...) zajmowała się organizacją wyjazdów do USA, sprowadzaniem rac świetlnych. Nie była jej znana jakakolwiek sprzedaż urządzeń (...).

Powyższa okoliczność wskazuje na fikcyjny charakter umów, tym bardziej, że na rachunek firmy w tym czasie wpłynęła znaczna kwota pieniędzy od spółki (...), którą nie wiadomo jak zaksięgować, bo nie łączyła ich żadna umowa.

Bez związku ze sprawą są pozytywne opinie wskazanych w apelacji osób, czy też uniewinnienie niektórych osób w odrębnych postępowaniach, co tylko potwierdza samodzielność jurysdykcyjną sądów.

Sąd odwoławczy nie uwzględnił także apelacji obrońcy A. M. (1).

Przedstawiony przez obrońcę pogląd na temat tego, że bank nie może zostać pokrzywdzonym nie znajduje oparcia zarówno w treści art. 49 k.p.k. jak też chociażby postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2002 r. (I KZP 11/02). Orzeczenie wydano na tle innego niż przedmiotowy stan faktyczny, ale zawarto tezę, z której wynika, że przestępstwo oszustwa na szkodę osoby prawnej można popełnić wykorzystując błąd (stan niewiedzy) osób podejmujących czynności, które w konsekwencji doprowadzą do niekorzystnego rozporządzenia mieniem osoby prawnej.

Skarżący przytoczył szereg orzeczeń dotyczących przestępstwa oszustwa, a w szczególności zamiaru. Podobnie jak inni autorzy apelacji odwołał się do faktu, że początkowo obsługa wierzytelności leasingowej odbywała się sprawnie, w związku z powyższym ponownie zauważyć należy, że było to możliwe tylko dzięki wzrastaniu ilości firm, które zawierały umowy z bankiem i przelewały pomiędzy sobą pieniądze.

Skala spółek w działalność, których zaangażowana była oskarżona przeczy temu, co podnosi obrońca, że z uczucia do (...) nie kontrolowała swoich poczynań, niezależnie od tego, że w przestępstwo zaangażowane były także inne osoby, jak np. K. G. (1), czy T. G..

Sąd odwoławczy uwzględnił apelację oskarżyciela posiłkowego w zakresie zaskarżonego orzeczenia w stosunku do J. B. (1), W. M., A. M. (1), w tej części w jakiej nie uwzględniono wniosku o zasądzenie obowiązku naprawienia szkody.

Ponadto uwzględniono apelacje obrońców kwestionujących wysokość środka kompensacyjnego .

Z treści obszernego uzasadnienia Sądu Okręgowego nie wynikają powody, dla których w niektórych przypadkach uwzględnił wniosek oskarżyciela posiłkowego, a w innych zaś nie.

Jeśli chodzi o wysokość obowiązku naprawienia szkody, to w przypadku każdego z oskarżonych Sąd meriti użył jednobrzmiącego określenia, że „miał na względzie faktyczną wysokość poniesionej przez bank szkody w związku z zawieraniem z pokrzywdzonym bankiem fikcyjnymi umowami”. Tymczasem rację przyznać należy obrońcom, że Sąd I instancji nie dokonał ustaleń, które dawałyby możliwość Sądowi odwoławczemu skontrolowania orzeczenia i dokonanie ewentualnej jego zmiany. Przede wszystkim nie ustalił w jakim zakresie szkoda już została naprawiona (vide zeznania M. M. dotyczące egzekucji z majątku K. W. i P. P.) i czy nie doszło do obrazy art. 415 § 1 k.p.k. Przypuszczać należy, że Sąd Okręgowy wprost oparł się na treści wniosku pełnomocnika pokrzywdzonego z k. 2812 – 2813 z dnia 13 stycznia 2016 r. Dla Sądu odwoławczego wniosek i dokumenty będące załącznikami nie są na tyle przejrzyste by stwierdzić czy została naruszona klauzula antykumulacyjna. W przypadku K. W. (1) pełnomocnik wniósł o zasądzenie ponad kwotę 799.489,20 zł, P. P. (1) ponad kwotę 75.324 zł, w innych przypadkach także zapadły nakazy zapłaty. Zdaniem Sądu II instancji całkowita czy częściowa bezskuteczność egzekucji nie otwiera drogi do powtórnego dochodzenia roszczeń w postępowaniu karnym. Niezależnie od powyższego, Sąd Okręgowy w swoich rozważaniach dotyczących wysokości szkody nie uwzględnił wartości substancji o nazwie melityna, przewłaszczanej przez bank. Stanowiła ona przecież dla banku realną wartość i nie ma przy tym znaczenia okoliczność, że bank nie znalazł nabywców na przedmiotową substancję.

Konieczne stało się zatem uchylenie zaskarżonego orzeczenia, a na podstawie art. 435 k.k. także wobec R. Z., gdyż przemawiały za tym te same względy.

Kar orzeczonych wobec K. W. (1) i P. P. (1) nie można uznać za rażąco surowe, w stopniu nie dającym się zaakceptować. Sąd Okręgowy prawidłowo w ich przypadku ustalił wszystkie przesłanki sądowego wymiaru kary i prawidłowo

je zastosował. Wprawdzie kary te odbiegają od kar orzeczonych współoskarżonym, co jednak nie oznacza, że w przypadku współoskarżonych orzeczono kary sprawiedliwe, uwzględniające stopień społecznej szkodliwości czynów. Przy kierunku zaskarżenia czynienie rozważań w tej kwestii jest bezprzedmiotowe.

Reasumując – w kwestii winy wszystkich oskarżonych Sąd Okręgowy dokonał trafnych ustaleń faktycznych, oceniając materiał dowodowy zgodnie z art. 7 k.p.k.

Z tych względów – orzeczono jak na wstępie.

Z uwagi na uchylenie zaskarżonego wyroku w części – Sąd nie orzekł o wynagrodzeniu na rzecz pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego.

O wynagrodzeniu z tytułu obrony pełnionej z urzędu orzeczono na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 6, § 4 art. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z dnia 18 października 2016 r.). Na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k. Sąd odwoławczy orzekł o kosztach postępowania przed II instancją.